

Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ἑτ ἡδία προπλ Δρ. 8
Διὰ τοὺς μνηστὰς » 6
Ἐξάμνος καὶ τρίμ-
νος ἀνάλογος.

ΑΚΑΝΘΙΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ—ΤΕΡΨΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
δὲς τοῦ μνός.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ὅδος Σκουφᾶ : 30 Α

ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΛΑΦΑΓΕΤ

Τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν Λαφαγέτ, Σεβινιέ, καὶ Μαιντενόν, ἐκπροσωποῦσι κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα, ὅστις εἶνε ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς Γαλλίας, τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν τῶν γυναικῶν. Αἱ κυρίαι αὗται εἰ καὶ διαφόρου χαρακτῆρος καὶ πνεύματος, ἦσαν αἱ πάσης ἄλλης γυναικὸς κάλλιον γράφουσαι τὴν Γαλ. γλῶσσαν.

Ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ κόμησσα Λαφαγέτ, ἐγεννήθη τῷ 1634, ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀνὴρ εὐπαίδευτος, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς διηθῆνε τὴν πρώτην αὐτῆς ἀνατροφὴν, διέπρεπε δὲ μεταξὺ τῶν λοιπῶν γυναικῶν, οὐχὶ διὰ τῆς εὐφυΐας, ἧτις ἦτο τὸ δῶρημα πολλῶν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς μαθήσεως, ἧς ἐστεροῦντο αἱ πλεῖσται.

Νεωτέρα τῆς φίλης αὐτῆς κυρίας Σεβινιέ κατὰ πέντε ἢ ἕξ ἔτη, προσέθηκεν, ὡς ἐκείνη εἰς τὴν φυσικὴν βαθύνοιαν, τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος. Χρονογράφος τις λέγει, ὅτι μετὰ τῆς σαρας μῆνας, ἀφοῦ ἤρξατο μανθάνουσα τὴν Λατινικὴν, ἐγνώριζε ἐκ ταύτης πλείοτερα τοῦ διδασκάλου αὐτῆς· ἦτο δὲ οὕτω μετριόφρων, προσθέτει, ὥστε ἐκρυπτε τὰς γνώσεις τῆς ἀπὸ τῶν λοιπῶν κυριῶν, ἵνα μὴ τὰς προσβάλλῃ.

Ἡ νεαρὰ κόρη ὑπανδρεύθη εἰκοσάετις τὸν κόμητα Λαφαγέτ, εἶχε δὲ στενώτατα συνδεθῆ μετὰ τῆς ἐξορίστου βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας

καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Ἐρριέτης, εὐρισκομένης εἰς Παρισίους. Ὅτι δὲ ἡ τελευταία αὕτη ἐγένετο σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ' δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ἀνεμνήσθη τῆς παιδικῆς αὐτῆς φίλης καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν πλησίον τῆς ὡς κυρίαν τῆς αὐλῆς. Ἡ κυρία Λαφαγέτ εἰ καὶ κατὰ δέκα ἔτη πρεσβυτέρα τῆς ἡγεμονίδος, οὕτω καλῶς ἐγίνωσκε τὰ ἀρέσκη αὐτῆ, ὥστε ἦτο ἡ μᾶλλον εὐνοουμένη μεταξὺ τῶν κυριῶν. Ζῶσα δὲ ἐν μέσῳ τοῦ θεάτρου ἐκείνου ὡς ἀπλοῦς θεατῆς, οὐδέποτε ἐζήτησε τὰ διαλάμψη καὶ ἀπέφυγε πάντοτε τὰ δῶση ἀφορμῆν σκανδάλων, ἅπερ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο θέλημα ὄντως ἄξιον θαυμασμοῦ.

Ἡ κυρία Λαφαγέτ, δὲν ἠσθάνετο πρὸς τὴν ἐπιστολογραφίαν τὴν κλίσειν, ἣν εἶχεν ἡ κυρία Σεβινιέ. καὶ μᾶλλον ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆς τελευταίας ταύτης, γνωρίζει τις τὴν γλυκειὰν καὶ εὐφάνταστον κόμησσαν, ἧς ἡ εὐθυκρίσια ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ κυρία Σεβινιέ τὴν ἀποκαλεῖ Θεῖον πνεῦμα· κατέχει δὲ διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀσφαλῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Γαλλικῶν γραμμάτων θέσιν. Κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα, καθ' ἣν ἡ συγγραφὴ τῶν εἰκόνων ἦτο τοῦ συρμού, ἡ κυρία Λαφαγέτ ἔγραψε τὴν τῆς κυρίας Σεβινιέ μετὰ πολλῆς χάριτος· ἀλλὰ πρὸ παντὸς θεωρεῖται ὡς ἀναμνηστικὸν τὸ μυθιστόρημα. Ἀπαλλάξασα αὐτὸ τῶν ἐκτενῶν φράσεων καὶ τῶν τερατωδῶν περιπετειῶν, ἐκόσμησε διὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς λεπτότητος καὶ κοσμιότητος, ἡ δὲ πριγκίπισσα δὲ Κλέβ τῷ 1678 ἐκδόθεισα ἐγκαινιάζει νέαν μέθοδον. Αἱ ἀτελεῦττοι συζητήσεις, αἱ ἀδιέξοδοι

περιπλοκαί, αί γιγαντώδεις καταστροφαί, αἰτι-
νες ὑπῆρξαν ἡ δόξα τῶν προγενεστέρων συγγρα-
φῶν, εἰσήσαν, καί γλώσσα ἐκ τῆς καρδίας
ἀπορρέουσα, εἰκόνας ἀληθεῖς, αἴσθημα ἀπλῶν
καί εὐγενές ἐκόσμησαν τὸ νέον μυθιστόρημα.
Ἐἶνε δὲ τὸ ἄνω ἔργον ἀπεικόνισις τῶν λαμπρῶν
ἡθῶν τῆς αὐλῆς τῶν Βασιλέων, τῆς κατὰ πολὺ προσ-
εγγιζούσης πρὸς τὴν τοῦ Λουδοβίδου ΙΔ'. Πλὴν
τῶν μυθιστορημάτων τῆς ἡ κ. Λαφαγέτ ἀφῆκε
καί ἱστορικά τινα ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων
διακρίνεται ἡ Ἱστορία τῆς δεσποίνης Ἐρριέτης
τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ὕφος ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ εἶνε
πάντοτε ἀπλοῦν καί χάριεν ἐν ταύτῳ.

Ἡ γλώσσα καί τὸ ὕφος τῆς κ. Λαφαγέτ
διάφορον τοῦ τῆς κ. Σεβινιέ ἕνεκα τοῦ χαρα-
κτῆρος αὐτῶν, ἀμοιρεῖ μὲν τῆς ἀτμηλοῦς
χάριτος, τῆς ἐνθέρμου φαντασίας, τῆς λαμπρό-
τητος καί ζωηρότητος τοῦ πνεύματος τῆς φίλης
αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ ἐμβριθές καί σύννοον τῆς κ.
Λαφαγέτ ὕφος δὲν εἶνε καί ἄνευ καλλονῆς. Ἡ
χάρις καί ἡ εὐγένεια τῆς γαλλικῆς διασκομεῖται
ἔτι μᾶλλον διὰ τῆς κυριολεξίας καί τῆς καθρό-
τητος τῆς γλώσσης τῆς κ. Λαφαγέτ, ἧτις ἀ-
γαπῶσα τὴν ἀλήθειαν καί ἔχουσα τὴν καρδίαν
εὐαίσθητον καί τὸ πνεῦμα λεπτόν, ἦτο μίγμα
γλυκύτητος καί ἄλγους, μελαγχολίας καί φρο-
νήσεως.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Δεσποίνης ἡ κ. Λα-
φαγέτ ἀπεσύρθη τῆς αὐλῆς· στερηθεῖσα δὲ τοῦ
συζύγου τῆς ἑξῆ ἐν μοναξίᾳ, σπανίως ἐπισκε-
πτομένη τὰ θορυβώδη ἀνάκτορα. Λουδοβίκος
ΙΔ', ἀγαπῶν τὴν εὐνοουμένην τῆς νύμφης του
περιποιεῖτο αὐτὴν ἰδιαζόντως καί πολλάκις τὴν
περιήγαγεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του, δεικνύων αὐτῇ
τὰς καλλονὰς τῶν Βερσαλλιῶν. Ἄλλ' ἡ ὑγεία
αὐτῆς ὀσμημέραι ἐφθείρετο. Ἐπὶ εἴκοσι δὲ ἔτη
ὁ βίος τῆς ὑπῆρξε βραδύ, ὅστις βραδέως
τὴν κατέφθινε.

Ζῶσα ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀπέφυγεν ἐπὶ τοσοῦτον
τὸν κόσμον, ὥστε οὐδ' αὐτὰς τὰς φίλας τῆς
ἐδέχετο εἰς τοιαύτην δὲ ἀδυναμίαν εἶχε φθασει,
ὥστε οὐδὲ ὠμίλει, οὐδὲ ἀπεκρίνετο ποσῶς. Ἄλλ'

ἐν τούτοις κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, καθ' ὃ ἡ
κ. Σεβινιέ γράφει, ὅτι ἦτο τοσοῦτω κεκμηκυία
ὥστε οὔτε «καλὴν νύκτα, οὔτε καλὴν ἡμέραν ἡ-
δύνατο νὰ εἴπῃ», ἐγράφη τὸ ἄνω μνημονευθὲν
μυθιστόρημα, ἐργαζομένη εἰς αὐτὸ νύκτα καί
ἡμέραν. Δέκα δὲ καί ἑξ ἔτη μετὰ τὴν ἔκδοσιν
τούτου ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὅλη ἐστραμμένη πρὸς
τὴν θρησκείαν. Ἐν ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου τῆς
ἔγραφε πρὸς τὴν φίλην τῆς κ. Σεβινιέ μακρὰν
ἐπιστολήν, εἰς ἣν τῇ ἔλεγε περὶ τῆς ὑποταγῆς
τῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ νὰ ὑποφέρῃ,
τελευτᾷ δὲ διὰ τῶν ἐξῆς γραμμῶν «Πίστευσον
πολυαγαπητῆ μου, ὅτι εἶσε τὸ πρόσωπον, ὅπερ
μᾶλλον ἠγάπησα ἐν τῷ κόσμῳ. Κατέλιπε δὲ
τὴν ζωὴν τῷ 1693, ἐν μεσῷ γενικῆς θλίψεως
διατηρήσασα μέχρι τέλους τὴν αἴγλην τῆς ἀρε-
τῆς καί περιβαλλομένη ὑπὸ ἀγάπης, ὑπολήψεως
καί σεβασμοῦ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΑΡΚΟΥ

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΩΜΜΑΡΙΩΝΟΣ (*)

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

II

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Ἐν τῇ θαλάσῃ οἱ φοίνικες ὠδηγοῦντο ὑπὸ
τῆς μικρᾶς Ἄρκτου, ἣν ὠνόμαζον Κυνόγυρον
(οὐρανὸν τοῦ κυνός), ἐνῶ ἡ μεγάλη Ἄρκτος ὀνομα-
ζομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἐλίκη, ἐχρησίμευεν
ὁδηγὸς εἰς αὐτούς.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐσημείουν εἰς τὴν Βίβλον των,
τὴν μεγάλην Ἄρκτον Ἄσχ, τὰς Πλειάδας
Κυμάχ, τὸν Ὀρίωνα Κεζιλ τὸν κατ' ἐξοχὴν
ἀστερισμὸν, τὸν Δράκοντα Νακάσχ οὗτινος ὁ
λαμπρότερος ἀστὴρ ἐδείκνυε τὴν βόρειον πόλιν·
καί τὰς διαμονὰς τοῦ Ἥλιου εἰς τὸν Ζωδιακὸν
Μαζαρότ. Οἱ Ἑβραῖοι παρὰ τῶν Αἰγυπτίων

(*) Συνέχεια ἴδε φύλλον 83.

ἔλαβον τὴν στοιχειώδη αὐτῶν ἐπιστήμην. Οὗτοι
δὲ ἐγκαθίδρυσαν τὴν ἀστρονομίαν των μετὰ τοῦ
Ἑρμοῦ, οὗτινος ἐδίδον ὑπαρξιν περὶ τὸ ἔτος
3,400 π. Χ. Τῷ 2887 ἐγένετο ἡ μεταρρύθ-
μισις τοῦ ἡμερολογίου αὐτῶν διὰ προσθήκης 5
ἡμερῶν εἰς τὰς 360 καί μόνον μετὰ παρέλευσιν
πολλῶν αἰώνων ἡ παρατήρησις τοῦ Σιρίου τοῦ
λαμπροτέρου ἀστρου τοῦ οὐρανοῦ, οὗτινος διε-
τηρήσαμεν τὸ αἰγυπτιακὸν ὄνομα, τοῖς ἀπέδειξεν
ὅτι τὸ ἔτος δὲν σύγκειται ἀκριβῶς ἐκ 365 ἡμε-
ρῶν, ἀλλ' ἐκ 365 καί ἐνὸς τετάρτου.

Αἱ ἀρχαῖαι ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις, φαί-
νεται ὅτι ἐγράφοντο ἐπὶ κεράμων, ἃς κατόπιν
πρὸς διατήρησιν ἐψήνον. Ὁ Σενέκας ὀμιλεῖ περὶ
αὐτῶν (φυσικὰ ζητήματα IV, 3), ἐσχάτως δὲ
ἀνευρέθησαν τοιαῦται· δυστυχῶς αἱ ἐπαναστάσεις
τῶν Αὐτοκρατοριῶν, οἱ πόλεμοι καί αἱ μετανα-
στεύσεις ἔρριψαν θόρυβον καί ἐπέφερον μακρὰ
διαλείμματα ἐν τῇ ἡσύχῳ μελέτῃ τῶν ἐπιστη-
μῶν. Ἡ ἱστορία μετ' ἄλγους πολλάκις ἠναγ-
κάσθη νὰ ἐπιβεβαιώσῃ πλήρεις καταστροφὰς μνη-
μείων, βιβλίων, βιβλιοθηκῶν, διαταχθείσας ὑπὸ
βαρβάρων στρατιωτῶν. Οὕτως ὅτε ὁ Πτολεμαῖος
συνέγραψε τὴν Ἀστρονομίαν του, κατὰ τὰς ἀρχὰς
τῶν νεωτέρων χρόνων, δὲν εὔρεν ἄλλας διατη-
ρηθείσας παρατηρήσεις, ἀπὸ τὰς τῶν Χαλδαίων,
προγενεστέρως, τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Ναβου-
ριανοῦ αὐτῶν, ἀρχομένου ἀπὸ τοῦ ἔτους 747 π. Χ.
Ἡ ἀρχαιοτάτη παρατήρησις, ἣν δεικνύει εἶνε
ἡ ἐκλείψις σελήνης, γενομένης τῷ 26ῳ ἔτει τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης, 19 Μαρτίου 721 π. Χ. Ἐκ-
τοτε εἶχον ἐφεύρει τὴν ἀρίθμησιν τοῦ Σάρου,
περίοδον ἐκ 18 ἑτῶν καί 11 ἡμερῶν, κατὰ τὴν
ὁποίαν αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καί τῆς σελήνης
ἐπανέρχονται κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν.

Ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴ σχολὴ τῶν Ἑλ-
λήνων ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Θάλητος Μηλισίου περὶ τὸ
ἔτος 640 π. Χ. Αἱ σημεριναὶ διαιρέσεις τῆς σφαι-
ρας εἰς πέντε ζῶνας ἐδιδάσκοντο ἤδη εἰς τὴν
σχολὴν ταύτην.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι εἰς αὐτὴν παρε-
τηροῦντο καί ἡριθμοῦντο αἱ ἐκλείψεις καί ὅτι ὁ

Θάλης εἶχεν ὀρισμένως προείπει τὴν γενομένην
κατὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 610, ἧτις ἀκριβῶς
ἔλαβε χώραν κατὰ τινὰ μάχην μεταξὺ Μήδων
καί Περσῶν, καί ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ παρεμ-
ποδίσῃ τὸν πόλεμον διὰ τοῦ τρόμου, ὃν ἐπήνεγκεν
εἰς τοὺς δύο στρατοὺς.

— Ὁ Πυθαγόρας φαίνεται, ὅτι ἦτο μαθη-
τῆς τοῦ Θαλοῦ.

Ἡ περιφημοῦς Ἀλεξανδρινὴ σχολὴ ἔδωκε τῇ
ἀστρονομίᾳ πολὺτιμον σειρὰν παρατηρήσεων, ἀπὸ
τὰς τοῦ Ἀριστύλλου καί τοῦ Θυμοχάρητος κατὰ
τὸ ἔτος 295 π. Χ. μέχρι τῶν τοῦ Ἰππάρχου.
ὅστις τῷ 130 πρὸ τῶν νεωτέρων χρόνων ἐδη-
μοσίευσεν τὸν πρῶτον κατάλογον τῶν ἀστέρων,
ὅστις διετηρήθη μέχρις ἡμῶν καί ἴδρυσεν τὴν μα-
θηματικὴν Ἀστρονομίαν· καί μέχρι τῶν ἐργα-
σιῶν τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὴν
ἀστρονομικὴν πραγματείαν (almageste) αὐτοῦ
περὶ τὸ ἔτος 150 μ. Χ. Ἐργον σημαντικόν, ἐν
ᾧ ἐκθέτει τὴν κατάστασιν τῆς Ἀστρονομίας
κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ καί τὰς διαφορὰς ὑπο-
θέσεις ἐπὶ τῆς δημιουργίας τοῦσὺμπαντος, τιθέ-
μενος ἀτυχῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ συστήματος
τῶν φαινομένων (μολονότι συζητεῖ διὰ μακρῶν
τὴν θεωρίαν τῆς κινήσεως τῆς Γῆς)· δοῦς ὀρι-
στικῶς διὰ τῆς γνώμης ταύτης τὸ ὄνομά του εἰς
τὸ σύστημα τοῦτο.

Αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν βαρβάρων, ἡ ἀναστάσις
τῶν λαῶν καί ἡ ἐπελθοῦσα νύξ τοῦ μεσαιῶνος
ἐπήνεγκον τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀν-
θρωπίνου πνεύματος καί τῆς μελέτης τῆς φύ-
σεως. Ἐν τούτοις εἰς τὰς χώρας, τὰς μὴ χρι-
στιανικὰς, ἰδίᾳ εἰς τοὺς Ἀραβας, εἰς τὸ Βαγδά-
τιον καί εἰς τὸ Κάϊρον, ἡ ἀστρονομία ἐξηκο-
λοῦθη νὰ ἀκμάζῃ ἀπὸ τοῦ Καλίφη Ἀρούμ-
ἄλ-Ρασχίδ, (800) μέχρι τοῦ Οὐλόυγκ Βεϊγκ,
Βασιλέως ἀστρονόμου (1400) ἐγγόνου τοῦ τέ-
ρατος Ταμερλάν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀγαθοῦ, ὅσον
ἐκείνου φρικώδους. Τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς Κίναν.

Ἐν μέσῳ τοῦ 16 αἰῶνος μ. Χ. τῷ 1543,
ὁ Κοπέρνικος ἀποθνήσκων ἐκληροδότησεν εἰς τὴν
ἀνθρωπότητα τὴν βίβλον τῆς νεωτέρας ἀστρονο-

μίας, ἥτις δεικνύει ὅτι ἡ Γῆ, εἰς ἣν εὐρίσκόμεθα δὲν εἶνε εἰς τὸ κέντρον τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπλοῦς πλανήτης στρεφόμενος ὡς οἱ λοιποὶ περὶ τὸν Ἥλιον. Ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἦτοι πλειότερον τῶν τριακοσίων ἐτῶν, αἱ προοδευτικαὶ ἐργασίαι τῶν ἐπιφανῶν μεγαλονοιῶν, οἵτινες ἀφιέρωσαν τοῦ βίου των πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας, τῶν Γαλιλαίων, των Κεπλέρων, τῶν Νευτώνων, ἀθανάτων ἰδρυτῶν τῆς Ἀστρονομίας. αἱ τῶν Cassini, Roemer, Halley, Flamsteed, Bradley, Lalande, Herschel, Laplace Bessel, Le Verrier (1) καὶ αἱ τῶν νεωτέρων ἀστρονόμων πάντων τῶν ἐθνῶν, εὐσταθῶς ἀπέδειξαν, ἐπεβεβαίωσαν, ἐπεκύρωσαν τὴν πραγματικότητα τοῦ συστήματος τοῦ Κιπερνίκου.

Οὕτως ἐν μέσῳ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν αἰώνων, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν ἔφθασε μέχρις ἡμῶν ἀναπτυσσομένη, τελειομένη, διορθουμένη ἀδιαλείπτως καὶ ὑψοῦσα βραδέως τὰς πλευρὰς τοῦ λαμπροτέρου τῶν μνημείων, ὅπερ ἴδρυσεν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα—μνημεῖον ἀδιάσειστον, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποῦο θεώμεθα σήμερον τὴν δημιουργίαν τοῦ σύμπαντος, ἀνακαλύπτομεν τὴν ἔκτασιν τοῦ διαστήματος, καὶ παρατηροῦμεν τὰς ἐπαναστάσεις τῶν κόσμων, θαυμάζοντες τοὺς νόμους, οἵτινες τοὺς ἰθύνουσι, τοὺς ἐνδυναμοῦσι καὶ στηρίζουσιν αὐτοὺς ἐν μέσῳ τοῦ αἰωνίου ἀπέιρου.

(ἀκολουθεῖ) Σ.Κ.

ΕΛΛΗ

Συνέχεια ἴδε φύλλον 80ν

Νύκτα τινὰ ἡ Ἑλλη ἤκουσεν ἐκ τοῦ ὑπερφύου βήματα καὶ εἶτα ὀμιλίας ἠγγέρθη καὶ εἶδεν ἐν τῷ σεληνόφωτι τὴν Μναῖδα κεκλιμένην ἄνωθεν τοῦ μικροῦ τοίχου καὶ κάτωθεν αὐτῆς

(1) Ἴνα μὴ διαστρέφονται τὰ ὀνόματα προτιμῶμεν τὴν Γαλλικὴν γραφήν,

πήχεις τινας, ἄνδρα, κρεμάμενον ἀπὸ τῶν θάμων καὶ τῶν προβολῶν τοῦ βράχου.

Ἡ Ἑλλη συλλέξασα λίθους ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ὄρθια μεγεθυνομένη ἐκ τῆς λευκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος καὶ τῆς νυκτερινῆς διαυγείας, ἔρριψεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐκυλίσθη διὰ μέσου τῶν βράχων καὶ τῶν βήσων.

Ἡ Μναῖς ἔρρηξε κραυγὴν :

— Μὴ μοῦ τὸν φονεύσης ! ἐφώνησε.

— Ἄρες με, κόρη τοῦ ψεύδους ! Πῶς ! Καθ' ἣν ὥραν ἡ πόλις εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ, καθ' ἣν ὥραν οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν τῇ προσφέρουσι τὸ ἑαυτῶν αἷμα, σὺ Ἀθηναῖα, θυγάτηρ Ἀθηναίου..... Ἀλλὰ σκέπτομαι, διατί ὁ φίλος σου δὲν εἶνε ἐκεῖ μετ' αὐτῶν ; Εἶνε λοιπὸν ἄτιμος ; Εἶνε ῥίψασπις ; ἢ μᾶλλον ἐκρύβη, ὅτε οἱ ἄλλοι ἀνεχώρουν ;

— Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήτη, εἶπεν ἡ Μναῖς, διότι εἶνε ξένος, ἐγκατεστημένος ἐν τῇ πόλει.

— Ὡ εἶπεν ἡ Ἑλλη φρικιώσα κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς.

Εἶτα ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιθέτουσα τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Μναίδος προσεβλεψεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ :

— Ἄκουσον, τῇ εἶπεν, ἐὰν συμβῆ δυστύχημα εἰς τὰς Ἀθήνας..... Φυλάξου !

Ἡ Ἑλλη ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔκαμε τὴν προσευχὴν ταύτην :

« Ὡ θεά, καίπερ ὁ πατήρ μου διὰ τὸ θάρρος αὐτοῦ ἐξισούται πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἥρωας, καίπερ πάντες ὅσοι εὐρίσκονται ἐν Σαλαμῖνι, εἶνε πρόθυμοι καὶ ἔτοιμοι νὰ ἀποθάνωσι, καίπερ ἐγὼ αὐτὴ μίαν μόνην πάντοτε σκέψιν εἶχον, Σὲ καὶ τὴν πόλιν, ἥτις σοῦ εἶνε προσφιλές, τρέμω μὴ τὸ ἔγκλημα τῆς Μναίδος ἐξεγείρει ἐναντίον ἡμῶν τὴν δυσμενεῖάν σου. Διότι πολλάκις οἱ θεοὶ θέλουσι πάντες οἱ κάτοικοι μιᾶς πόλεως νὰ δίδωσι δίκην διὰ τὸ ἔγκλημα ἑνὸς καὶ μόνου, ὅπως διδάξωσιν ἡμᾶς, ὅτι ἐξαρτώμεθα οἱ μὲν ἐκ τῶν δὲ καὶ ὅτι ἡ ἀρετὴ ἑνὸς ἐκάστου ἀντανακλᾷ εἰς πάντας.

« Ἄλλ' ἔνεκα τούτου μάλιστα ἐπιτρέπεται, ὥστε τὸ ἔγκλημα μιᾶς καρδίας κακῆς καὶ ἀδυνατοῦ νὰ ἀποπλύνηται διὰ τῆς θυσίας, καρδίας καλλιτέρας καὶ ἰσχυροτέρας· διὰ τοῦτο ὦ θεά σοὶ προσφέρω τὴν ζωὴν μου πρὸς ἐξιλασμόν. Λάβε ἐμέ ! λάβε ἐμέ ! Εἶμαι ἦδη τόσον ἀσθενὴς καὶ τόσον πάσχουσα, ὥστε δὲν χρειάζεται πολὺ ὅπως ἀποθάνω· καὶ θὰ ἔλθω πρὸς σέ, ὅπως ἀποσπᾶται ἐν τῇ ἐλαφροτέρᾳ πνοῇ τοῦ ἀνέμου φύλλον, ὅπερ ἀπώλεσε τὸν χυμὸν τοῦ καὶ ὁ ἥλιος κατέκαυσε. Καὶ ἐμὲ παιδίον ἔτι μὲ κατεβρόχθισεν ὁ ἥλιος μεγάλου ἔρωτος.

» Ὁ ἔρωσ αὐτοῦ δὲν εἶνε ἔρωσ πρὸς ἄνδρα τὸ γνωρίζεις, οὐδὲ πρὸς ἄλλο τι πλάσμα καταδεδικασμένον εἰς τὸν θάνατον.

« Ἀγαπῶ ὅτι διὰ παντὸς μέλλει νὰ ὑπάρχη. Ἀγαπῶ Σὲ ὦ θεά ! διότι εἶσαι ὁ νοῦς, ἡ ἀρετὴ, ἡ ἀρμονία· καὶ ἀγαπῶ τὰς Ἀθήνας, διότι ἡ πόλις, ἣν ἐξέλεξας, ὅπως μικρὸν κατὰ μικρὸν διαπλάσῃ ἐν αὐτῇ ὑπόδειγμα βίου καὶ ἀνθρωπίνης κοινωνίας πρὸς τὴν θεῖαν σου σκέψιν.

« Εἶθε διὰ τοῦ θανάτου μου διὰ τῆς θερμῆς μου ἀγάπης, ἥς ὁ θάνατος αὐτοῦ εἶνε δεῖγμα καὶ διὰ τῆς ἀμίλλης, ἣν ἡ ἀνάμνησις αὐτοῦ θὰ διαγείρη κατόπιν ἐμοῦ, νὰ δυνηθῶ νὰ βοηθῶ τὰ σχέδιά σου ὦ Παρθένε ! Εἶμαι ἰδικὴ σου, καὶ θὰ ἀποθάνω εὐχαριστημένη, διότι ἐὰν ἀποθάνω δηλοῖ ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι θέλουσι θριαμβεύσει, καὶ διότι σὺ θὰ με καλέσης. Λάβε ἐμέ, χάρισον ἡμῖν τὴν νίκην, καὶ θέλησον ὥστε νὰ σωθῇ ἡ Μναῖς. »

Τὴν ἐπαύριον, ἡ Ἑλλη εἰργάζετο εἰς τὸν πέπλον, ἡ δὲ Μναῖς εἰς γωνίαν τινὰ ἔκλειεν δι' ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

Ὁ νεωκόρος εἰσῆλθεν αἰφνηδῶς κραυγάζων :

— Κακαὶ εἰδήσεις ! Ἡ πρώτη γραμμὴ τῶν πλοίων ἡμῶν διεσπᾶσθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς μάχης· καὶ ἡ καταστροφὴ ἡμῶν βεβαιούται.

Ἡ Ἑλλη ἠγγέρθη, ὠχροτέρα τοῦ συνήθους, ἔμεινε ἀκίνητος ἐπὶ τινὰ στιγμήν, εἶτα ἀρπάσασα τὴν Μναῖδα ἀπὸ τοῦ βραχίονος :

— Τῇ εἶπεν ἔλθέ !

Ἡ Μναῖς καταταραχθεῖσα δὲν ἔφερον ἀντίστασιν.

Ἡ Ἑλλη τότε βιαίως ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὸν ναὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηναῖς, πρὸ τοῦ ξυλίνου ἀγάλματος, τοῦ μεταξὺ πάντων τιμωμένου καὶ ἐνισχυομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἠνάγκασε τὴν ὠραίαν κόρην νὰ κάμψῃ τὰ γόνατα.

Ἀρπάσασα αὐτὴν ἀπὸ τὴν κόμην, ἔσυρεν ἐγχειρίδιον ἐκ τοῦ στήθους αὐτῆς· καὶ πάντα ταῦτα μετὰ τοιαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν ἔσχε καιρὸν ἡ Μναῖς ὅπως ὑπερασπισθῇ.

— Καὶ ἦδη, ἀπόθανε ! εἶπεν.

Ἰψωνε δὲ τὸν βραχίονα, ὅτε θόρυβος σαλπύγων καὶ χαρμωσύνων φωνῶν ἀνήλθε μέχρι τοῦ ναοῦ.

Ὁ Θεόδωρος εἰσῆλθε λέγων :

— Μὲ εἶχον ἀπατήσει. Οἱ Πέρσαι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Νίκη ! Νίκη !

Τὸ ἐγχειρίδιον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς Ἑλλης καὶ ἔπεσε λυπούθυμος ἐπὶ τοῦ προνάου... Τόσον μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ αὐτῆς.

Ἐνα μῆνα μετέπειτα ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων Παναθηναίων.

.... Ἐν μέσῳ τῆς πομπῆς, ἐπὶ τινος μικρᾶς ὀλοχρῶσου νηός, ἣν ἔφερον ἐξ ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων πολιτῶν, ἠπλοῦτο ἀκτινοβόλος ὁ πέπλος, ὅλος κεκαλυμμένος ὑπὸ μορφῶν τεχνιέντως ἐπεξεργασμένων.

Ὅπισθεν τοῦ πέπλου ἐβάδιζον αἱ δύο νεανίδες· ἡ Μναῖς ἀνηροτάτη, ἀμέριμος καὶ γελαστή. (Διότι ὁ φίλος αὐτῆς δὲν εἶχεν ἀποθάνει ἐκ τῆς πτώσεώς του διαφυγὼν τὸν κίνδυνον μετὰ τινος μόνου ἀμυχᾶς). Ἡ Ἑλλη μόλις ὑποβασταζομένη καὶ ὠχρὰ θανασίμως ὠχρὰ, διότι εἶχε κεντήσει τὸν θεῖον πέπλον.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηναῖς, ἡ Ἑλλη ἔλαβε τὸν πέπλον εἰς τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας καὶ δι' ὀρμητικοῦ κινήματος, ἐν ᾧ ἐξέπνευσεν ὅλη ἡ ψυχὴ αὐτῆς καὶ ὅ,τι τῇ ἀπέμενον ἐκ τῆς ζωῆς, ἀπέθηκε τὸ ἀκτινοβολοῦν ὕφασμα παρὰ τοὺς πόδας τῆς θεᾶς...

Είτα, ἀπολέσασα τὰς δυνάμεις, ὠλισθήσεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ βραδέως, κατέπεσεν ὑπὲρ τὰς ταῖς πτυχαῖς τοῦ πέπλου. Ἡ Παλλὰς εἶχεν εἰσακούσει τὴν προσευχὴν αὐτῆς.

Η. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Φ.Φ.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ ΠΑΛΙΣΣΥ

Συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἀπολαύοντες τῶν ἀγαθῶν, ἅτινα εἰς μεγαλοουργὰ πνεύματα ὀφείλουσιν, οὐδαμῶς φροντίζουσι νὰ μάθωσι διὰ ποίων ἀκατανομάστων πόνων, διὰ ποίων σκοπέλων, ποῖα μεγάλα προσκόμματα ὑπερέβησαν, καὶ ποῖαν πάλην ὑπέστησαν, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Τί μέλλει εἰς τὸν ἐγωῖστικὸν ἄνθρωπον ἂν ἰδρῶς ὡς θρόμβοι αἵματος δὲν καθύγρανε τὸ μέτωπον τῶν ἐργατῶν ἐκείνων τῆς διανοίας, ἂν ἡ πείνα καὶ παντοειδεῖς ἄλλαι στερήσεις δὲν ἦσαν αἱ σύντροφοι αὐτῶν κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἐργασίας των ὥρας, καὶ ἂν πολλάκις ἢ λήθη ἢ ἡ ἀχαριστία δὲν ὑπῆρξαν ἢ ἀμοιβὴ τῶν ὑπερανθρώπων μόχθων αὐτῶν; ἀρκεῖ εἰς αὐτὸν νὰ ὠφελῆται ἐκ τῶν ἐφευρέσεων, ἃς ἐκεῖνοι πολλάκις διὰ τῆς ζωῆς των ἐπλήρωσαν, ὀλίγον μεριμνῶν νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τῶν μαρτύρων τούτων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης. Ἄγνοεῖ δὲ πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματά των. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν ἢ νεαρὰ δεσποινίς, ἢ μετὰ χάριτος παραθέτουσα τὰ ἄνθη τῆς εἰς καλλιτεχνικώτατον φαγεντιανὸν δοχεῖον, ἢ ἡ ἄβρὰ δέσποινα, ἢ μετὰ νοηλείας ροφῶσα τὸν ἐκ Μόσκας καφφέν τῆς εἰς κομφῶτατον καὶ λεπτοφύεστατον κύπελλον, ἐσκέφθη ἄρα ποτὲ νὰ μάθῃ εἰς τίνα ὀφείλει τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ὠραίων τούτων κομφωτεχνημάτων, καὶ διὰ ποίων ἀκατονομάστων πόνων διήλθεν οὗτος, ὅπως παράσχῃ ἡμῖν ταῦτα;

Ὁ εὐρέτης αὐτῶν καλεῖται Βερνάρδος Παλισσὺ· ἐγεννήθη δὲ κατὰ τὸ 1510 ἐν Chapele-Biron. Υἱὸς πτωχοῦ ὑαλοποιοῦ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔλαβεν παιδείου, οὐδὲ ἔσχε ποτὲ,

ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, «ἄλλο βιβλίον ἢ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ὅπερ εἰς πάντας δίδεται, ὅπως ἀναγνώσῃ καὶ κατανοήσῃ αὐτό». Ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῶν εἴκοσι καὶ ὀκτῶ ἐτῶν πενέστατος, οἰκῶν ὑπὸ ἀθλίαν καλύβην ἐν Saintes, ἦτο ζωγράφος ὑάλων καὶ χωρομέτρης, σύζυγος καὶ πατὴρ πολλῶν τέκνων, εἰς ὧν τῇ διατροφῇ μὴ ἐπαρκῶν, κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιμόνου ιδέας νὰ κατασκευάσῃ ἀγγεῖα ἀργιλλόπλαστα (faïence) καὶ νὰ μιμηθῇ τὸν Luca Robia. Ἀδυνατῶν νὰ περιγηθῇ τὴν Ἰταλίαν, ὅπως μάθῃ τὴν μέθοδον, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ταύτην ψηλαφῶν ἐν τῷ σκότει ὅπου εὕρισκετο.

Κτὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδέησε νὰ καταφύγῃ εἰς εἰκασίας περὶ τῶν ὑλῶν τῶν δυναμένων νὰ ἀποτελέσωσι τὴν σύνθεσιν τοῦ μίλτου· ἔκαμε πολλὰς ἀποπειράς ὅπως βεβαιωθῇ, ὅποια ἡδύναντο νὰ ἦνε αὐταί, συνήθρωσε τὰς οὐσίας, ἃς ἐνόμιζε τοιαύτας, ἠγόρασεν ἀγγεῖα πῆλινα ἐκ τῶν κοινῶν, τὰ συνέτριψε, ἐπεκάλυψε τὰ κλάσματα διὰ διαφόρων ἐπιχρισμάτων ὑπ' αὐτοῦ παρασκευασθέντων, καὶ ἔθεσε ταῦτα ἐντός θερμοῦ κλιθάνου, ὃν εἶχε κατασκευάσει πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον. Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ πειράματα ἀπέτυχεν· τὸ δὲ πρῶτον κέρδος, ὅπερ ἀπῆλαυσεν, ἦτο μεγάλη ποσότης κεκλασμένων ἀγγείων καὶ πολλὰ ξύλα καέντα, χημικὰ ὕλαι, χρόνος καὶ ἐργασία.

Καὶ ὅμως ἐξηκολούθησε τὰ πειράματα ἐν τῷ μέσῳ τῶν παραπόνων τῆς γυναικὸς του, τῶν κραυγῶν τῶν τέκνων του καὶ τῆς εἰρωνείας τῶν γειτόνων του. Ἡ σύντροφός του δὲν ἔβλεπε βεβαίως εὐχαρίστως διαλυομένους εἰς καπνὸν τοὺς ἤδη μετρίους πόρους τῆς πενιχρᾶς αὐτῶν οἰκίας, ὄφειλεν ὅμως νὰ ἐνδώσῃ, διότι ὁ Παλισσὺ ἦτο ὑπὸ τὸ κράτος ιδέας, ἣν ἀντὶ οὐδενὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἤθελε νὰ ἐγκαταλίπῃ. Ἐπὶ μῆνας, ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα ἐξηκολούθει τὰ πειράματά του. Μὴ εὐχαριστηθεὶς ἐκ τοῦ πρώτου κλιθάνου, φηκιδόμησεν ἕτερον ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἔκαυσε νέα ξύλα, κατηνάλωσε νέα φάρμακα καὶ νέα ἀγγεῖα, ἀπώλεσε δὲ τὸς αὐτὰ χρήματα

καὶ τοσοῦτον χρόνον, ὥστε κατήνησεν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα. Ἐπέμενε ὅμως ἐν τῇ σκληρᾷ καὶ ἀκαμάτῳ αὐτοῦ ἰσχυρογνωμοσύνη.

Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ἔργον του ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἠναγκάσθη νὰ μεταφέρῃ τὰ ἀγγεῖα εἰς ἐργαστήριον, ἀπέχον μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς Saintes, ἀλλὰ πάντοτε ἀπετύγχανεν. Ἄπεγνωσμένος ἄλλ' ἀκαταγώνιστος, ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος πλησίον τῆς οἰκίας του κλιθάνον ἐξ ὑάλου, καὶ διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν. Ἐζήτησε πλίνθους ἐν τῷ κεραμείῳ, ἔφερε ταύτας ἐπὶ τῶν ὤμων, τὰς ἐτοποθέτει, γενόμενος οὕτω συγχρόνως μιλτοποιὸς, οἰκοδόμος, ἀχθοφόρος κτλ. Μετὰ τὸ πέρας δὲ ἐτέρου ἔτους παρεσκευάσε τὸν κλιθάνον καὶ τὰ ἀγγεῖα πρὸς νέαν ἀπόπειραν. Καίτοι τελείως καταστρέφων τοὺς ἑαυτοῦ πόρους, συνεσώρευσε μεγάλην ποσότητα ξύλων. Τὸ πῦρ λοιπὸν ἠνέφθη καὶ ἡ ἐργασία ἤρχισεν ἐκ νέου· ὁ Παλισσὺ οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἄφινε τὸν κλιθάνον του. Ἡ ἡμέρα ὀλόκληρος παρήλθεν οὕτως, ἔπειτα ἡ νύξ· ὁ Παλισσὺ ἠγρύπνει πάντοτε, καὶ πάντοτε ἔκαίε τὸν κλιθάνον. Ἄλλ' ἐν πᾶσι τούτοις τὸ μίλτον δὲν ἐτήκετο. Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὸ δεύτερον τὰς ἐργασίας του· καὶ ἡ γυνὴ του τῷ ἔφερε τὸ μερίδιον τοῦ ἰσχυοῦ προγεύματος τῆς οἰκογενείας, διότι ἀντὶ οὐδενὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν κλιθάνον εἰς ὃν μετ' ἀπελπισίας ἔρριπτε τὴν προμήθειαν τῶν ξύλων. Ἀλλὰ καὶ ἡ δευτέρα ἡμέρα παρήλθε χωρὶς τὸ μίλτον νὰ τακῇ. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἀλλ' ὁ Παλισσὺ δὲν ἐκοιμήθη. Ὠχρὸς, ἄγριος τὴν ὄψιν, ἔχων μακρὸν τὸν πώγωνά, ἀπελπισὶς ἀλλὰ μὴ ὑποχωρῶν, ἔμενε πλησίον τοῦ κλιθάνου του, ὅπως ἠνεωγμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐὰν πως τέλος τὸ μίλτον ἤθελε τακῇ. Ἡ τρίτη ἡμέρα, ἡ τρίτη νύξ οὕτω παρήλθεν· ἡ τετάρτη, ἡ πέμπτη, ἡ ἕκτη τέλος. . . ἐπὶ ἐξ μακρὰς ἡμέρας καὶ νύκτας, ὁ ἀδάμαστος Παλισσὺ, καίτοι βλέπων οἰχομένης πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας, ἠγρύπνει καὶ εἰργάζεται, ἀλλὰ τὸ μίλτον δὲν ἐτήκετο.

Τότε ἤρχισεν νὰ δανείζηται, ὅπως ἀγοράζῃ ἄλλα ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ξύλα. καὶ νὰ προτοιμᾷ νέα πειράματα. . . Ἐπιχρίσας προσηκόντως τὰ ἀγγεῖα καὶ θέσας αὐτὰ ἐν τῷ κλιθάνῳ ἠναψεν ἐκ νέου πῦρ. Τὸ πείραμα τοῦτο ἦτο ἀληθῶς τὸ τελευταῖον, ἦτο τὸ πείραμα τῆς ἀπελπισίας. Ὁ Παλισσὺ λοιπὸν ἠναψε φλογῶδες πῦρ· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἰσχυροτάτῃ ταύτῃ θερμότητι τὸ μίλτον δὲν ἐτήκετο. Ἦρχιζον ἤδη τὰ ξύλα νὰ ἐκλείπωσι. Πῶς νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸ πῦρ τοῦτο τῆς κολάσεως; Ὁ Παλισσὺ περιβλέπει πανταχόθεν, καὶ τὸ ὄμμα αὐτοῦ πίπτει ἐπὶ τοὺς σκόλοπας τοῦ κήπου, ζηρὰ ξύλα ἅτινα θὰ καῶσι θαυμασίως. Τί εἶνε τοιαύτη θυσία εἰς τὸ μέγα πείραμα, οὐτινος ἢ ἐπιτυχία ἐξήρητο ἴσως ἐκ τινων τεμαχίων ξύλων! Οἱ σκόλοποι ἀπεσπάσθησαν καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸν κλιθάνον. Ματαίᾳ θυσία! Τὸ μίλτον δὲν ἐτήκετο. Δέκα ἔτι λεπτὰ καὶ μεγαλειτέρα θερμότης ἦτον ἴσως τὸ ἐλλεῖπον! Εἶνε χρεῖα ξύλων, ἀκόμη ξύλων, ξύλων ἀντὶ πάτης τιμῆς. Προτιμότερον νὰ καύσῃ τὰ σκεύη τῆς οἰκίας του, ἢ νὰ ἴδῃ ἀποτυγχάνον τὸ τελευταῖον τοῦτο πείραμα!

Φοβερός πάταγος ἀκούεται ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, ὁ Παλισσὺ φθάνει πεφορτωμένος τραπέζας καὶ καθίσματα τεθραυσμένα καὶ ρίπτει αὐτὰ ἐν τῷ κλιθάνῳ. Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτω τήκεται μᾶλλον τὸ μίλτον. Δὲν ὑπολείπεται ἢ τὸ σανίδωμα. . . Κτύπος πελέκως καὶ σανίδες κοπτόμεναι ἀκούονται τὸ δεύτερον ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραχρῆμα αἱ ἀφαιρεθεῖσαι σανίδες ἀκολουθοῦσιν ἐν τῷ πυρὶ τὴν ὁδόν, ἣν καὶ τὰ σκεύη. Γυνὴ καὶ τέκνα τότε ἐν ἀπογνώσει ἐξορμῶσι τῆς οἰκίας.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἐφευρέτης ἦτο ὅπως ἐξηγνημένος, ἀπηυδηκὸς ἐκ τῶν πόνων, τῆς ἀνησυχίας, τῶν νηστειῶν, καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν. Κατάχρεος καὶ καταγέλαστος γενόμενος, ἐφαίνετο ἐλθὼν εἰς τὸ τέλος τοῦ ὀλέθρου.

Ἄλλ' εὕρισκεν ἤδη τὸ μυστήριον. Ἡ τελευταία ριπὴ τῆς φλογὸς τήκει τέλος τὸ μίλτον.

Τὰ ἀκατέργαστα αὐτοῦ ἀγγεῖα ἐκ μελαίνης ἀμολιθοῦ, εὐρέθησαν μεταμορφωθέντα εἰς ὠραίαν λευκὴν ἀργιλλοπλαστίαν, (faience) ἣν ὁ ἐργάτης ἀληθῶς εὗρεν ὑπερβαλλόντως ὠραίαν. Ἀπὸ τοῦδε ὁ Παλισοῦ ἠδύνατο ἤδη νὰ φέρῃ μεθ' ὑπομονῆς τὰς ἐπιτιμῆσεις, τοὺς χλευασμοὺς καὶ τὰς περιφρονήσεις. Ὁ μεγαλοφυῆς ἀνὴρ διὰ τῆς μεγαλόφρονος ἰσχυρογνωμοσύνης τῆς ἐμπνεύσεως αὐτοῦ, ἤρατο τὴν νίκην. Ἐξήρπασεν ἐκ τῆς φύσεως ἐν τῶν μυστηρίων αὐτῆς, καὶ ἠδύνατο ἀνέτως νὰ περιμένῃ, ἵνα ἡμέραι βελτίονες προσφέρωσιν αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὤφρηθῇ ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς. Ἐκκαίδεκα ὅλα ἔτη ἀπαύστων μόχθων καὶ ἀσκήσεων, ἐκκαίδεκα ἔτη ἐχρειάσθησαν ὅπως μάθῃ τὰ πάντα ἐξ ἑαυτοῦ καὶ μόνοῦ, καὶ δρέψῃ τὸν καρπὸν τῶν ἀγῶνων του. Ἀπέθανε δὲ ὀγδοηκοντοῦτης τῷ 1589. αὐτῶς ἐν ὀλίγοις τὰ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου εὐρέτου τῆς ἐσμιλτωμένης ἀργιλλοπλαστίας καὶ τῆς κατωτέρας ἀγγειοποιίας.

Τὸ εὐγλωττον τοῦτο παράδειγμα τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἐπιμονῆς, οὐχὶ θάρρους ἐκ τοῦ αἰσθήματος τοῦ κινδύνου, τῆς ὀσμῆς τῆς πυρίτιδος ἢ τῶν θουρίων ἀσμάτων ἐμπνεόμενον, ἀλλὰ παράδειγμα ἐνεργητικότητος, διαρκούσης ἐπὶ ἐκκαίδεκα ἔτη χωρὶς νὰ ἐλαττοῦται ὑπὸ τῶν ἀποτυχῶν, παρέχει τρανώτατον δεῖγμα τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως. Ὁ περιφανῆς οὗτος ἀγγειοπλάστης ἠδυνήθη ὡς τόσοι ἄλλοι διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως, ἀπὸ τοῦ μηδενὸς νὰ λάβῃ θέσιν ἐν τῇ σεμνῇ χρεΐᾳ τῶν μεγάλων πνευμάτων, τῶν λύχνων τούτων, οἵτινες κατηναλώθησαν φωτίζοντες τὰς διανοίας τῶν μετερχομένων γενεῶν.

A. Z.

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΥΙΟΣ (*)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

ὑπὸ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Σ. ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΟΥ

Τοῦτο συνέβη εἰς ἐποχὴν τινα, καθ' ἣν τὸ παιδίον ἔκαμνε μίαν ἐκ τῶν ἐπισκέψεων τούτων μόνοῦ του ἢ ἀδελφῆ του ἐξ αἰτίας τινὸς ἔμεινε εἰς τὴν οἰκίαν. Ἦτο κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον καὶ τὸ παιδίον ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ φίλου του κατὰ τὸ τέλος ὠραίας τινὸς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας, ἣτις ποτὲ ἔλαμψε εἰς τοὺς δυτικοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐλάμπρυνε τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἄλλ' ἢ ἡσυχος ἀγάπῃ τῆς σκηνῆς ἦτο ἄπιστος πρόδρομος εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ παιδίου, διότι τοῦτο ἀπεδείκνυεν ὅχι τὴν γλυκεῖαν γαλήνην εὐχαριστημένης ψυχῆς, ἀλλὰ τὴν ἀγρίαν ἀνησυχίαν τῆς ἀπελπισίας. Οὗτοι οὐδέποτε πλέον εἶδον τὸ τέκνον των. Ἐπιμελεῖς ἀνακρίσεις εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς πόλεως ἐγένοντο, ἐξερευνήσεις τῶν ὁδῶν, ἀναζητήσεις εἰς τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς ἀνταμοιβαί πρὸς ἀνάκτησιν καὶ καταδίωξιν διὰ κράτησιν. Ἐν τέλει πᾶν ὅ,τι ἢ τῶν γονεῶν ἀγάπῃ ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ (καὶ τί δὲν δύναται νὰ ἐπινοήσῃ εἰς τοιαύτην δυστυχῆ περίστασιν) ἐτέθη ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ φεῦ ! ἀνευ ἐπιτυχίας.

Τὰ ἔτη ἔτρεχον τὸ ἐν κατοπίν τοῦ ἄλλου, ἀλλ' οὐδεμία νέα εἰδήσις περὶ τοῦ ἀπολεσθέντος τέκνου ἔφθασε ποτὲ εἰς τὰ ὦτα τῶν ὑπεραγαπώντων καὶ πενητηροῦντων γονεῶν. Ὁ πατὴρ πάντοτε παρετηρεῖτο ἀφηρημένος ὕπερ τὸν ἠνάγκαζε νὰ φαίνηται μονήρης μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ οὐδέποτε ἐστρέφετο τὸ βλέμμα του ἐπὶ παιδίου τινός, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφάνιντο ἀναγινώσκοντες τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Δέκα ἔτη κατοπίν τοῦ ὀλεθροῦ συμβεβηκότος.

(*) Συνέχεια ἴδε φύλλον δον.

οὗτος ἐμορτύρησε τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς του, ἣτις ἐτελεύτησε διὰ τῆς χειρὸς ἐκείνου τοῦ καταστροφέως τῆς νεότητος καὶ ὠραιότητος τῆς πνευμονικῆς φθίσεως. Κατόπιν ταύτης τῆς δευτέρας φρίκης, οὗτος ἐπέζησεν ὀλίγα μόνον ἔτη ἀλλ' ἐγκατέλειπε σύζυγον, ἣτις εἶχεν ἀνοπτύξει ὅλας ἐκείνας τὰς ἀρετὰς τοῦ φίλου τῆς, αἵτινες καθιστῶσιν ἰκανὴν μίαν γυναῖκα, καίτοι ὀξυτέρων αἰσθημάτων, νὰ πορηγορῇ καὶ βοηθῇ τὸν σύζυγον κατὰ τὴν ὥραν τῆς λύπης καὶ τῆς ἀσθενείας. Αὕτη ἐζῆσε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ὑπέφερε τὰς στερήσεις τῆς μετ' ἰσχυροῦς χριστιανικῆς πραότητος καὶ μετ' ἰσχυροῦς εὐγένειας τῆς γυναικός, οὐδέποτε κατόπιν ἐφάνετο παρὰ μόνον μετ' ἐνδύματα τῆς λύπης καὶ οὕτω τὸ ἐξωτερικόν τῆς συνεφώνει μετ' ἰσχυροῦς πειθοῦσαν καρδίαν τῆς. Ἐζῆ λοιπὸν ἐν μεγάλῃ μοναζίᾳ καὶ σπανίως ἐπήγαγε πέραν εἰς τὰ σύνορα τῶν συνήθων περιπάτων τῆς, διότι τῆς ὑπενοῦμιζον τὰς ἡμέρας τῆς νηπιακῆς ἡλικίας τῶν τέκνων τῆς. Αἱ μακρυναὶ φίλαι τῆς τὴν ἐβίαζον νὰ καταλείψῃ τὸ Monmouthshire διὰ παντός, διότι αἱ ἐλπίδες τῶν ἦσαν, ὅτι μίᾳ ὀλικῇ ἀλλαγῇ τῆς σκηνῆς ἤθελε παραγάγῃ μεταβολὴν ἐθίμων καὶ εὐθυμοτέρων ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ὅχι ἡγάπα νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἁγιασθέντος ὑπὸ τῶν θεληγῆτρων τῆς, ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ καὶ περιπαθῶς ἔτρεφε μίαν ἐλπίδα ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἐζῆ, καὶ ὅτι ἡμέραν τινα ἤθελον τὸν ἀνακτήσῃ αἱ ὑπερπιθυμῶσαι ἀγκάλαι τῆς. Ἡ ἐλπίς ἦτο προσκεκολλημένη εἰς τὴν καρδίαν δι' ἑνὸς ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνεπαισθήτων νημάτων, τὰ ὅποια ὁ νοῦς σχεδὸν ἐν ἀγ. οἴᾳ ὑφαίνει, ὅταν περικυκλοῦται ὑπὸ ἀπελπισίας, διότι ἐὰν τοῦτο τὸ νῆμα ἦτο ὀρατὸν, ἤθελε νὰ φαίνηται ἀληθῶς ἀδύνατον, καὶ ἀκριβῶς ἀνίκανον, νὰ ὑποστῇ τὴν σμικροτάτην φρίκην, (λύπην) οὐχ' ἦττον ὅμως, ἢ ὑφανσίς του εἶνε ἐξ ἐκείνης τῆς συνεκτικότητος, ἣτις, ἐνῶ τοῦτο ὑπακούει εἰς σφοδρὸτάτην βίαν, οὐδέποτε θραύεται, ἀλλ' ἀνακτᾷ τὴν συνήθη θέσιν του, καὶ κρατῶν τὴν σταθερὰν δυνάμιν του ἐπὶ τῆς καρδίας μέχρις οὗτου ὁ θάνατος θραύει τὸ νῆμα, τὸ ὅποῖον ὁ βίος

δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸ θραύσῃ. Ἀλλὰ τὸ τέκνον, τότε ἀνὴρ, ἀκούει τὴν ἱστορίαν του. Οὗτος εἶχεν ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν τῶν συμβεβηκότων κατὰ τὴν νηπιακὴν του ἡλικίαν. Καλῶς ἐνθυμεῖτο τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐπέστρεφε εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκ τῆς τῶν συμπαικτόρων του, ἐπίσης ὅτι ἐβάδιζε μεθ' ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικὸς ἐχούσης ἐρυθρὸν ἐπενδύτην καὶ ὅτι ὅτε ἐφώναξε, τὸν ἠπείλησαν ὅτι θὰ τῷ ἀπέκοπτον τὴν κεφαλὴν ἐὰν δὲ ἐσιώπα καὶ ἐβάδιζε ἡσύχως, διότι δὲν θὰ ἐβλάπτετο ἐπειδὴ τῷ ἔλεγον ὅτι ἐπήγαγε νὰ ἴδῃ τοὺς γονεῖς, οἵτινες εἶχεν δῖθεν στείλει ἀμφοτέρους τούτους δι' αὐτόν. Τοιαύτη τις διήγησις ἦτο ζωηρῶς τετυπωμένη ἐπὶ τοῦ νοῦς του. Αὐτὸς ἐπίσης ἐνθυμεῖτο ὅτι κατῴκει ἐπὶ τινος μῆνας εἰς τινα μεγάλην παραθαλάσσιον πόλιν, ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεπον εἰς αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς μικρᾶς οἰκίας εἰς ἣν ἐζῆ, ἐκτὸς τὴν νύκτα, καὶ τότε πάντοτε ὑπὸ τὴν συνοδίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, ἐνθυμεῖτο ἦτο ἡ κ. Kingston εἰς τὴν Σαμάϊκαν ὅπου ἐπίστευε ὅτι ἔμεινε περίπου ἐννέα ἔτη μετὰ τοῦ προσώπου τὸ ὅποῖον παρέλαθεν αὐτὸν ἐκ τοῦ οἰκίσκου. Ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦτο κάτοχος ἐνὸς μεγάλου καταστήματος καὶ ὁ παῖς εἰργάζετο εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Διαρκούντος τούτου τοῦ χρόνου ἢ ἀνατροφή του δὲν ἦτο ὀλικῶς παρημελημένη, ἐπειδὴ ὁ προστάτης του ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν διὰ τὴν πρόσodon αὐτοῦ εἰς τὴν γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν.

Συνεχῶς ἐκφράσας ἐπιθυμίαν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θαλάσσης, ὁ νέος ἦρωας μας παρελήφθη ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα ἐμποροπλοίαρχον, οὗτινος τὸ πλοῖον ἐμπορευέτο μεταξὺ τῶν Δυτικῶν Ἰνδικῶν νήσων καὶ τῶν λιμένων τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Εἰς τοῦτο τὸ πλοῖον οὗτος ἔμεινε ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη, καὶ ὑπῆρξε τόσον εὐνοούμενος τοῦ πλοίαρχου, ὥστε τὸ τελευταῖον ἔτος ἐφύλαττε τοὺς λογαριασμοὺς του καὶ ἦτο τὸν τρόπον τινὰ ὡς γραμματεὺς του καὶ ταχέως ἐκέρδησε τὴν ἀγάπην του, ὅποτε ὁ θάνατος διέλυσε τὴν ἔνωσιν των. Ὁ πλοίαρχος ἀπέ-

θανε εις Νεαν 'Υόρκην. 'Ο ήρωας μας τότε έσκέφθη να επισκεφθῆ τὴν 'Αγγλίαν, ἀλλὰ μὲ εἰδικόν τινα σκοπόν, να ζητησῆ τοὺς γονεῖς του, ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὸν παρέλαθε μεθ' αὐτοῦ εἰς Ζαμάρικαν, ὅτι ἦτο ὀρφανὸς καὶ ὅτι ἐφρόντισαν περὶ αὐτοῦ ὑπὸ φιλανθρωπίας κινούμενοι εἰς κύριος καὶ μία κυρία καὶ ὅτι ἐστάλη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θελάσσης, ἵνα κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ὅσον ἡδύνατο κάλλιστα. Ἦλπιζε ὅτι ἡδύνατο ταχέως να ἀποκτήσῃ τινὰ θέσιν ἐπὶ ἐνὸς Βρεττανικοῦ πλοίου, διὰ τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ἦτο βέβαιος, ἐπειδὴ τὰ πράγματα δὲν ἔβαινον καλῶς καὶ ἐμελλον πιθκνὸν να ἐξακολουθήσωσι, ἐπέτυχε καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἐμπορικὸν γραφεῖον εἰς Νεαν 'Υόρκην, ὅπου ἤρχισε μὲ πολὺ ὑποδεέστερον τρόπον. Ἐπειδὴ ἦτο καλῶν ἡθῶν, ἔγεινε ἐντὸς ἐτῶν ἀνταποκριτής. Οὕτως ταχέως ἔβαινε εἰς τὴν πρόοδον, ὁπότε εἰς ἐκ τῶν συναδέλφων του συνεζεύχθη μίαν ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ ἐμπόρου καὶ συμπεριελήφθη οὗτος εἰς τὴν εταιρίαν. Ἡ ἀνύψωσις αὐτῆ ἐπροξένησε εἰς τὸν νέον σύντροφον διαφορὰν ἡθῶν, ἅτινα διετάραξαν τὴν εἰρήνην τοῦ καταστήματος καὶ ἐτελεύτησαν εἰς τὴν ἀποχώρησιν τοῦ φίλου μας ἐκ τῆς εταιρίας. Κατόπιν οὗτος κατέλαθεν ἄλλην θέσιν εὐθύνης εἰς Νεαν 'Υόρκην καὶ μετὰ διετῆ ὑπηρεσίαν ἐδέχθη ἐπικερδῆ τινὰ πρότασιν να ἐπιστατῆ εἰς τι ἐμπορικὸν γραφεῖον ἐν Νέα 'Ορλεάνη ἀκολουθῶς ἔγεινε σύντροφος καὶ ἀπέκτησε ἱκανὴν περιουσίαν. Κατ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ἔσχε μεγάλην ἐπιθυμίαν να ἐπισκεφθῆ τὴν 'Αγγλίαν καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε τὴν πραγματοποίησιν του. Πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν ἀπεβιβάσθη εἰς Λίβερπουλ καὶ μετὰ διαμονὴν ἑξ μηνῶν εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ τὸ Λονδῖνον ἐπεσκέφθη τὴν Βριστόλην. Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τινῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων ἐν Βριστόλῃ ἰδιαιτέρως τοῦ Χρηματιστηρίου κατεπείσθη, ὅτι ἡ Βριστόλη ἦτο ὁ λιμὴν ὁπόθεν αὐτὸς ἀπέπλευσεν ἐξ 'Αγγλίας. Διελθὼν μίαν δεκαπενθημερίαν εἰς Criston, ἀπεφάσισε να ἐπανακάμψῃ εἰς Λίβερ-

πουλ διὰ μέσου τῆς Δυτικῆς Οὐαλλίας διὰ τῆς Monmouthshire. Εἰς ταύτην τὴν χώραν ἦτο ὅτε ἡ τύχη τὸν ἔσυρεν εἰς τὸν δρόμον τῆς μητρὸς του. Ἡ ἀναγνώρισις περιεγράφη ἄλλ' ἢ ἱστορία τῶν μέσων δηλαδὴ ἡ ἐνθύμησις μένει να λεχθῆ. Ὅτε τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐκλάπη ἐκ τοῦ οἴκου του εἶχε τὴν ἐνθύμησιν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐγνώριζε ὅτι ἦτο ἀγαπητὸς παρὰ τῆς μητρὸς του καὶ συχνάκις ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν, ὅτι ἐδόθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς μάμμης τῆς. Εἰς τὸ ἐξ ἀργύρου συρματόπλεκτον, τὸ ὅποιον περιέκλειε τὴν ἐνθύμησιν, ἦτο κεχαραγμένον κυκλοειδῶς τὸ βαπτικὸν ὄνομα τῆς μάμμης του. Καὶ αἱ λέξεις «Φύλαττε τοῦτο εἰς ἐμὴν ἐνθύμησιν» Keepthes in remembrance of me).

ΠΑΙΓΝΙΑ

34

Λεξιγριφος.

Εἶμαι τόπος τις γνωστὸς καὶ πολὺ ἐξακουστὸς
"Ἄν δυὸ γράμματα μοῦ θέσῃς ὄσπριον θ' ἀποτε-
[λέσῃς.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΑΝΣ

35

Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, ζῶον τὸ ἄλλο δρομαῖον
Τὸ σύνολον φιλόσοφος, ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΑΝΣ

36

Λεξιγριφος.

Μέλος τι τοῦ σώματος εἰμί,
"Ἄν μοῦ προσθέσῃς ἐν γράμμα 'ς τὴν ἀρχὴν
Θὰ μὲ κατατάξῃς μὲ τὰ ταυροειδῆ.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΑΝΣ

37

Κυβόλεξον

Α

Ο Ν
 Σ
 Σ

(Νὰ συμπληρωθῶσι ταῦτα πρὸς σχηματισμὸν τοῦ κυβολέξου.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΑΝΣ.

38

Κυβόλεξον

Κ

Ε Ν
 Σ
 Ρ Ω
 Σ

Μ. ΛΑΜΠΡΙΑΝΣ.

39

Φράσεις ἐξ ἀλφαβητικῶν γραμμάτων 12.
 Νὰ σχηματισθῆ φράσις, ἥς τὰ ἀρχικὰ γράμματα ἐκάστης λέξεως, κατὰ σειρὰν λαμβανόμενων, ν' ἀποτελέσωσι τὸ γνωμικὸν «Φεΐδου χρόνου».
 Ἡ ζητουμένη φράσις, κατὰ βούλησιν δύναται να ἦνε σπουδαία ἢ ἐλαφρά, ἐκφράζουσα τελείαν ἔννοιαν.

ΕΛΕΝΗ Β. ΡΟΔΙΟΥ.

40

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων Κύμη—τρὶς—τάλαν, σχημάτισον τὸ ὄνομα περιβοήτου τινὸς βασιλείσσης τῆς ἀρχαιότητος.

ΕΛΕΝΗ Β. ΡΟΔΙΟΥ.

41

Πέντε τινὲς ἐκάθησαν καὶ ἄλλους καρτεροῦντες, Καὶ ἄλλοι δέκα ἔπειτα, στενοὶ τῶν συγγενεῖς Κατόπιν διακόσιοι, ἐν σώμα συγχροτοῦντες.
 "Ἄλλ' ὅταν ἐκυττάχθησαν, ὄλ' ἦσαν μόνον εἰς.

42

1 2 3 4
 5 6 7 8
 9 10 11 12
 13 14 15 16

Μετάθεσον τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς οὕτως, ὥστε ἀθροίζων τις αὐτοὺς ὀριζοντίως, καθέτως καὶ διαγωνίως να δίδωσι τὸν 34.

ΠΕΤΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

43

Εἶμ' ἐπίρρημα ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ γεννῶνται ἐξ ἐπι-
[θέτου.
 Κεφαλὴν καὶ τράχηλόν μου ἂν διὰ τομῆς καθέτου καταλήλως τοῦ λοιποῦ μου σώματος ἀποχωρίσῃς, τότε δύο μέρη λόγου ἄκλιτα θ' ἀναγνωρίσῃς, Μὲ τὸ πρῶτόν μου θὰ ἦται πάντοτε ἐν ὑποθέσει, ἐν ᾧ τὸ ἐναπομένον σε κρατεῖ ἐν ἀντιθέσει. Τὸ δὲ ὄλόν μου σοὶ λέγει ὅτι, ἐνεργεῖ μὲ τρόπον ἄμειρον παντὸς δικαίου καὶ πρὸς βλάβην τῶν [ἀνθρώπων.

ΠΕΤΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

44

Δύο κατὰ κορυφὴν ὀρθογώνια τρίγωνα.
 Θ
 Ε Σύνδεσμος.
 . . . Μ Ὅνομα γενάρχου ἐκ τῆς (*)
 . . . Ι Δῆμος τῆς Ἄττικῆς
 . . . Σ Ζῶον
 . . . Τ (*)
 Ο
 Κ . . . Μία τῶν Νηρηίδ.
 Λ . Πόλις τῆς Λακεδ. (*)
 Η . Σύνδεσμος
 Σ

45

Τὸ ὄνομά μου ἀποτελεῖται ἐξ ἐννέα γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου· τὸ ἔφερον δὲ δύο ἐπίσημοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος, εἰς στρατηγὸς καὶ εἰς

(*) Παλ. Ἱστορίας.
 (*) Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
 (*) καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων.

συγγραφείς. Ἐκ τῶν 9 τούτων γραμμάτων
 τὰ Σχηματίζουσι τὸ ὄνομα
 7,1,1,7,8,2 ἀρχαίου τυράννου
 1,7,9,4,2 γνωστοτάτου προϊόντος
 1,7,9,2 πελοποννησιακῆς πόλεως
 2,4,1,2,4,7,8 ἐπισήμ. γυναικὸς τῆς ἀρχαιότη.
 7,9,1,2,6,7,2 χώρας εὐρωπαϊκῆς
 1,2,4,8,9 ἀξίωμα παρὰ τοῖς Τούρκοις.

46

Μηχανικοί, γιὰ πέτε μου μπορεῖ καμιά φορὰ
 Οἱ κύκλοι οἱ ἀκίνητοι νὰ κάμουνε φτερά ;

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

24ου

Νοῦς.

25ου

Σκιά.

26ου

Σωκράτης.

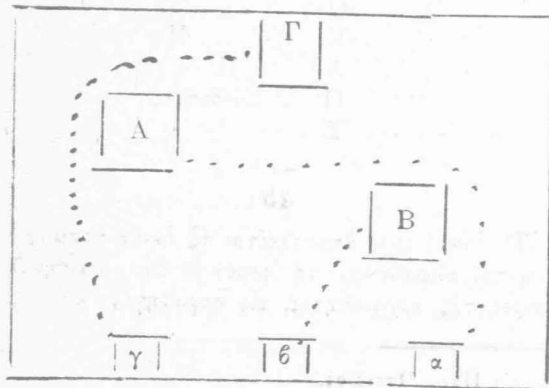
26ου

Σκιάρι — ἄρμα

28ου

Περιποιῦ πάντα ἐπισκεπτόμενόν σε ἐν τῇ οἰκίᾳ
 σου.

29ου

30ου

Ἰδομενεύς — Διανομεύς.

31ου
 ΠΑΜΙΣΟΣ
 ΑΜΙΣΟΣ
 ΜΙΣΟΣ
 ΙΣΟΣ
 ΣΟΣ
 ΟΣ
 Σ

32ου
 «ΑΚΑΝΘΙΣ»

33ου
 Φ Σ
 Ι Α Β Λ
 Λ Λ
 Α Ρ Ω Μ
 Δ Α
 Ε Υ Α Ν
 Λ Α
 Φ Α Ο Σ
 Ε Σ
 Ι Τ Ε Α
 Α Ρ

22ου

Ο	Ο	Ο
Ο	Ο Ο	Ο
Ο	Ο Ο	Ο
Ο	Ο	Ο

τὴν ἄνω λύσιν μόνον παρὰ τοῦ κ. Λαμπρίδη
 ἐλάβομεν.

Λύται.

Αἱ δεξ. Ἑλένη Θαλασσινῶ (τοῦ 24ου, 25ου,
 26ου, 27ου, 29ου, 31ου, 33ου), Μαρίκα Ρ.
 Ἀγγελοπούλου (τοῦ 24ου, 25ου, 26ου, 27ου,
 29ου αἰνιγματος), Φωτεινὴ Ἀγγελάκη Ἑλένη
 Εὐσεβίου (τοῦ 25ου, 26ου, 28ου, 31ου, 30ου,
 33ου), Νίτσα Παρσκειῶ (τοῦ 25ου, 28ου, 31ου).

Κωνσταντῖνος Μάτσαρ (τοῦ 25ου, 28ου, 31ου),
 Γεώργιος Νικολάου (ὄλων τῶν Παιγνίων), Ἀρ-
 χιζιζάνιον (τοῦ 28ου, 30ου, 33ου), Ν. Π.
 Ἀντωνόπουλος (τοῦ 24ου, 25ου, 26ου, 27),
 Μ. Λαμπρίδης (τοῦ 22ου, 24ου, 25ου, 29ου),
 Νικόλαος Ρ. Ἀγγελόπουλος (τοῦ 24ου, 25ου,
 26ου.

Ὁ θαλαμηπόλος προσέβλεψε τὸν αὐθέντην
 του μετ' ἀπορίας.

Ἄνεχώρησεν εἰς τὰς 8 τὸ πρωὶ διὰ Λονδῖνον
 δὲν σὰς ἀπεχαιρέτισε χθές ; »

Ὁ Φόρβης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του, δὲν ἤ-
 θελε νὰ ἐννοήσῃ ὁ ὑπηρετῆς, ὅτι δυσηρεστήθη ὁ
 ξένός του.

«Ποῦ κ. λά, εἰπέ νὰ ζεῦξουν ἀμέσως».

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἔκαμε πυρετῶς τοαλ-
 λέτα καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθ-
 μόν. Μιταία ἢ ἐλπίς του· ἡ ἀμαξοστοιχία διὰ
 τὸ Calais εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς τὰς 9.

Ἐγραψε τότε ἐπιστολὴν εἰς φίλον Τραπε-
 ζίτην ἐν Λονδίῳ, ἵνα ἀνεύρῃ τὸν Βάλδουιν καὶ
 τῷ ἐγγχειρίσῃ 50 χ. δολ. Λαθὼν ἀπάντησιν
 ὅτι δὲν ἀνευρέθη κύριος τοιοῦτου ὀνόματος, ἔστει-
 λεν εἰς Λονδῖνον τὸν γραμματέα του, πλὴν ὅλα
 εἰς μάτην, ὁ Βάλδουιν δὲν ἀνευρέθη.

Ὁ Φόρβης ἦτο ἀπαρηγόρητος· τί θὰ ἔλεγε
 ὁ Γράχαμ.

ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

BALWIN (*)

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ΥΠΟ

Κ. ΒΕΖΥΡΟΥΔΗ

Καθηγητοῦ.

Βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν σκέψεων αὐτῶν ὁ
 Φόρβης ἠγέρθη ἐκ τῆς Τραπεζῆς τοῦ Χαρτοπαι-
 γνίου καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ ἀναψυκτήριον κατέ-
 πιεν, ἀπνευστί μέγα κύπελλον ἐκλεκτοῦ αἴνου καὶ
 ἤρχισε νὰ βηματίζῃ πυρετωδῶς κατὰ μῆκος τῆς
 αἰθούσης· ἐπὶ τέλους ἠσθάνθη εὐάρεστον γαλή-
 νην. Θὰ τῷ δώσω τὰς 50 χιλ. δολλ. ἴσον πο-
 σόν, ὁ Βάλδουιν εἶναι καλὸς καὶ τίμιος.

Μετὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἐπορεύθη αἰ-
 καδε, ἠρώτησε τὸν θαλαμηπόλόν του ἂν κοι-
 μᾶται ὁ Βάλδουιν καὶ ἀκούσας, ὅτι ναί, δὲν ἠθέ-
 λησε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ· αὐριον μόλις ἠγείρετο
 θὰ ἐπήγαινε νὰ τῷ τὰ εἶδιδε.

Ἦργησε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἐξύπνησε ἀργὰ
 ἀνεπήδησε ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐκύτταξε τὸ ὠρο-
 λόγιον· ἦτο ἡ ἐνδεκάτη, ὤρμησε πρὸς τὸ κομβίον
 τοῦ ἠλεκτρικοῦ κώδωνος καὶ τὸ ἐπίεσε.

«Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Βάλδουιν» ἠρώτησε τὸν
 ἐμφανισθέντα ὑπηρετῆν ;

Πέντε ἔτη παρήλθον καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
 Φόρβη οὐδὲν παρήλλαξε. Ὁ ἴδιος μονότονος βίος
 ἐνίοτε μόνον ὑπὸ ταξιδιῶν διαποικιλθεῖς.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φόρβη εἶχεν ἔτι πλέον
 κεκοπιακυῖαν ἔκφρασιν. Ἡμέραν τινὰ πορευθεὶς
 οὗτος ὡς πάντοτε εἰς τὸ «Hotel Splendide»
 διὰ τὸ γεῦμά του, βλέπει τὸν moqular πλη-
 σιάζοντα μετ' ὕφους σπουδαίου καὶ ψιθυρίζοντα
 αὐτῷ. «Ὁ κύριος ἀναμένεται ὑπὸ τοῦ φίλου του.
 Ὁ Φόρβης ἐξεπλάγη καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐρω-
 τήσῃ αὐτὸ ποίου φίλου ; » «Ὅτε τὸ βλέμμα
 του ἔπεσε τυχαίως ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς
 πάντοτε ἐκάθητο καὶ τοῦ διέφυγε ἐν «μπᾶ !»
 εἶδε τὸν Βάλδουιν, ὅστις ἠσχολεῖτο ἀνατέμνων
 τεμάχιον ὄρνιθου.

Ἐπλησίασε διὰ βημάτων ἀμφιβόλων καὶ
 ἔτεινε πρὸς αὐτὸν συγκεκλιμένους τὴν χεῖρα. Ὁ
 Τζῶν τὴν ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς.

«Καλῶς ὤρισες Τζῶν ἀγαπητέ, πότε ἦλθες
 καὶ πῶς δὲν μοὶ ἐτηλεγράφησες, ἵνα σὲ παρα-
 λάβω ἀπὸ τὸν σταθμὸν ;

(*) Συνέχεια ἴδε φύλλον 5ον.

«Διότι και ἐγὼ δὲν εἶχα ἀποφασίσει νὰ περάσω ἀπὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἐσκέφθην, ὅτι πρέπει νὰ συννενοηθῶ μὲ πρόσωπά τινα καὶ δι' αὐτὸ θὰ μείνω ἡμέρας τινάς.

«Ἄχ Τζὼν νὰ ἤξευρες τὴν ἀγωνίαν ποῦ ἐτράβηξα διὰ τὴν παρεξήγησιν ἐκείνην· εἶχα σκοπὸν νὰ σοῦ δώσω τὰς 50 χιλιάδας τὴν προτεριαίαν τῆς ἀναχωρήσεώς σου· ἀλλ' ἐκοιμᾶσο καὶ τὴν ἐπαύριον μοῦ εἶχες φύγει χωρὶς νὰ μ' ἀποχαιρετίσης καὶ ἐτηλεγράφησα εἰς τὸν ἐν Λονδίῳ τραπεζίτην νὰ σὲ ἀνεύρη καὶ νὰ σοῦ τὰς δώσω, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ σὲ εὔρη.

Τὶ κάμνει ὁ Γράχαμ ;

«Ὁ Γράχαμ καλὰ εἶναι καὶ τὸν ἕκαμα συνεταιρὸν μου. Ἄφες καυμένη Γεώργιε τὰ περυσμένα».

Ταῦτα λέγων ὁ Βάλδουϊν ἐξηκολούθησε τὸ γεῦμά του. Πράγματι τυχαίως καὶ ὑπακούσας εἰς συνήθειαν ἦλθεν εἰς τὸ Hôtel Splendide οὔτε ἐσκόπευε νὰ ἴδῃ τὸν Γεώργιον καὶ τοὺς παλαιούς γνωρίμους του· ἀλλ' ὁ χρόνος ὁ πανδαμάτωρ εἶχεν ἐξαλείψει ὅλην τὴν πικρίαν καὶ περιφρόνησιν, ἣν συνέλαβε κατὰ τοῦ Γεωργίου καὶ δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ δεχθῇ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ χεῖρα.

«Δὲν μὲ ἠρώτησες διὰ τὴν ἀμερικανικὴν ἀποικίαν ; » τῷ λέγει ἐπὶ τέλους ὁ Γεώργιος κατόπιν στενοχωρημένης σιωπῆς, καθ' ἣν ἡσχολοῦντο ἀμφοτέρω ἔργάζωνται ἐπιμελῶς διὰ τῶν ὁδόντων.

«Καὶ τί γίνεται ; ἀπήντησεν ὁ Βάλδουϊν μετ' ἀδιαφορίας.

Ἡ γρη῏ὰ Λελλὰν ἀπέθανε καὶ γέρος τῆς ἀπέκτησεν ἐπὶ τέλος τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἡ μὲς Ἰωάννα θέλει νὰ γίνῃ γεροντοκόρη, ἀπορρίψασα ὅλας τὰς προτάσεις τῶν θαυμαστῶν τῆς.

Ἐν «Ἄ» ἀνακουφίσεως ἐξέφυγε τῶν χειλέων τοῦ Τζὼν χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ θέλῃ διότι ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ «καὶ τί μὲ μέλλει».

«Ἀπόψε θὰ ἔλθῃ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς πάλιν εἰς τὸ ἐν τῷ μελοδράματι θεωρεῖόν μου, ἐρῆσαι καὶ σύ ;

Ὁ Φόρβης ἤθελε μὲ πᾶν μέσον νὰ φανῇ εὐάρεστος εἰς τὸν φίλον του .

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως ἐδέχθη ὁ Βάλδουϊν καὶ οἱ δύο συνεφώνησαν νὰ συναντηθῶσιν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ ὕπνου, ἐνθα εἶχε καταλύσει ὁ Τζὼν. Ὁ Φόρβης προὔτεινε εἰς τὸν φίλον του νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀποσκευὰς του εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ νὰ συγκατοικήσωσιν ὡς πρότερον, ἀλλ' ὁ Βάλδουϊν ἀπέρριψε τὴν προσφορὰν διὰ τρόπου μὴ ἐπιτρέποντος ἐπιμονῆν.

Τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν μετέβησαν εἰς τὸ μελοδράμα καὶ μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ἦλθε καὶ ἡ Ἰωάννα, ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ἐκπεπληγμένη ἀλλὰ συγκρατήσασα τάχιστα ἑαυτὴν, ἔλαβεν ἀμέσως τὸ σύνθημα αὐτῆ ὕφους ἀδιαφορίας καὶ ἔτεινε σχεδὸν φιλοφρόνως εἰς τὸν Βάλδουϊν τὴν δεξιάν της, ἣν ἐσπευσε οὗτος νὰ σφίγῃ ἐρυθρίασας ὡς δεκαοκταέτης νεανίας, Ὁ γέρον νεανίας Ὁ γέρον Τραπεζίτης τὸν εἶχε λησμονήσει καὶ ἐδέησε νὰ προβῇ εἰς νέαν σύστασιν, ὁ Φόρβης, ὅπως ἐπανέλθῃ ἡ μνήμη του, ἐν τούτοις ἐδειξεν ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸν Βάλδουϊν ὁ ἀγαθὸς γέρον καὶ ἤρχισεν ἀμέσως

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΠΟΡΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ
ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Σήμερον 15ην Δεκεμβρίου 1764, ἐπεσκέφθην τὸν ἁγ. πατέρα Σνάρλ, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐλαβον 10 λίρας, ἡμίσεος ἔτους μισθόν μου· καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον μὲ κόπους πολλοὺς κερδαίνω, ἐλαβον ὄχι ἄνευ τινὸς ἐνοχλήσεως.

Ἄφου περιέμενον ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸν ψυχρὸν πρόδρομον, ἐγενομένην δεκτὸς ὅπως παρουσιασθῶ εἰς τὸν σεβασμιώτατον κύριόν μου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλιντροῦ πλησίον τοῦ γραφείου του. Τὸν ἐχαιρέτησα διὰ ταπεινῆς ὑποκλίσεως, ἐκεῖνος δὲ μοὶ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν διὰ μικρᾶς τῆς κεφαλῆς κλίσεως· ἀνασύρας δ' ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν ὄρωτον μαῦ-

ρον μεταξωτὸν σκουφόν του, ἀμέσως πάλιν τὸν ἐχαμήλωσεν. Εἶναι πραγματικῶς ἄνθρωπος πολὺ ἀξιοπρεπῆς καὶ αἰσθάνομαι ὅτι μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν πλησιάσω χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον ἤθελον αἰσθανθῆ παρουσιαζόμενος ἐνώπιον βασιλέως.

Δὲν μὲ παρεκέλευσε νὰ καθίσω, ἂν καὶ καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον διανύσει πεζὸς καὶ ἐν κακοκαιρίᾳ ἔνδεκα μίλλια καὶ ὅτι τὰ κεκηκότα μέλη μου δὲν ἐξεκουράσθησαν ποσῶς κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, καθ' ἣν ἰστάμην ὄρθιος εἰς τὸν προθάλαμον. Μοὶ ἐδειξε τὰ χρήματα. Ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς, ὅταν ἀπεπειράθην νὰ τῷ ὀμιλήσω διὰ τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τινὸς χρόνου ἐσκεπτόμην, δηλ. διὰ μικρὰν τοῦ μισθοῦ μου αὔξησιν. Μὲ ἀγωνίαν, ὡς ἐὰν ἐμελλον νὰ πράξω ἐγκλημά τι, προσεπάθουν ν' ἀρχίσω, ἀλλ' εἰς πᾶσαν προσπάθειάν μου καὶ οἱ λόγοι καὶ ἡ φωνὴ μὲ ἐγκατέλειπον.

«Ἐπιθυμεῖτε νὰ εἴπητε τίποτε ; » παρετήρησεν ὁ Πρωτοπρεσβύτερος πολὺ εὐγενῶς.

«Μάλιστα—συγχωρησάτέ μοι—ὄλα τὰ πράγματα εἶναι τόσο ἀκριβά, ὥστε ὁ μικρὸς οὗτος μισθὸς δυσκόλως δύναται νὰ μ' ἐπαρκέσῃ εἰς τοὺς δυσκόλους τούτους χρόνους.»

«Μικρὸς μισθός ! Πῶς εἶναι δυνατόν· νὰ νομίζητε τὸν μισθόν σας μικρόν : Ὅποταν θέλω δύναμαι νὰ εὔρω ἄλλον ἐφημέριον διὰ 15 μόνον λίρας κατ' ἔτος.»

«Διὰ 15 λίρας ! Χωρὶς οἰκογένειαν ἠδύνατό τις πιθανόν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του μὲ τὸ ποσὸν αὐτό.»

«Ἐλπίζω κύριε ἐφημέριε ὅτι ἡ οἰκογένειά σου δὲν ἠῤῥησεν. Ἐχετε νομίζω μόνον δύο θυγατέρας.»

«Μάλιστα, δύο μόνον, σεβασμιώτατε ἀλλ' αὔξάνουσιν. Ἡ Ἰωάννα, ἡ πρεσβυτέρα, εἶνε ἡδὴ 18 ἐτῶν, καὶ ἡ Πόλλη ἐντὸς ὀλίγου θέλει συμπληρώσει τὰ 12.»

«Τόσον καλλίτερα. Δὲν δύναται αἱ θυγατέρες σου νὰ ἐργασθῶσιν ; »

Ἐνῷ ἤμην ἑτοιμὸς ν' ἀποκριθῶ, οὗτος διέκοψε τὴν συνέντευξίν μας ἐγειρόμενος καὶ λέγων, ἐνῷ ἐπροχώρει πρὸς τὸ παράθυρον, ὅτι ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἔχει καιρὸν, ὅπως ὀμιλήσῃ μετ' ἐμοῦ σήμερον. «Ἀλλὰ δύνασθε νὰ σκεφθῆτε πάλιν» εἶπε τελειόνων τὸν λόγον του, «ἐὰν θέλετε κρατῆται τὴν θέσιν σας ὡς δῶρον διὰ τὸ Νέον Ἔτος».

Ἐκλινε πολὺ εὐγενῶς, καὶ ἤγγισε τὸν σκουφόν του, δεικνύων οὕτω ὅτι ἐπεθύμει, ἵνα ἀπέλθω. Ὅθεν ἔλαβον τὰ χρήματα, καὶ ἀνεχώρησα ἀπηλπισμένος. Οὐδέποτε πρὶν μὲ εἶχεν ὑποδεχθῆ ἢ ἀποβάλει τόσο ψυχρῶς, καὶ ὑποπτεῖσθην ὅτι κάποιος θὰ μ' ἐκατηγόρησεν εἰς αὐτόν. Δὲν μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα, οὔτε μοὶ προσέφερε καταψυκτικὸν τι ποτὸν ἢ γλυκίσμα, ὡς συνείθιζεν ἄλλοτε νὰ πράττῃ. Δυστυχῶς ἐνόμισα ὅτι ἤθελε μοὶ προσφέρει τι, ὅθεν ἦλθον χωρὶς νὰ φάγω πρὶν· ἐξερχόμενος δὲ τῆς πόλεως ἠγόρασα δεκάλεπτον ἄρτον, καὶ διηυθύνθην οἴκαδε.

Πόσον ἤμην καταβεβλημένος, ὅταν ἀνέλαβον τὸν ἐπίπονον δρόμον μου ! Ἐκλαιον ὡς μικρὸν παιδίον. Ὁ ἄρτος, τὸν ὁποῖον ἔτρωγον, ἦτον ὑγρὸς ἀπὸ τὰ δάκρυά μου.

Ἀλλὰ αἰσχύνθητι, ὦ Θεομᾶ ! Αἰσχύνθητι διὰ τὴν δειλὴν σου καρδίαν. Δὲν ζῆ ὁ οἰκτίρμων Θεὸς διὰ σὲ πλέον ; Τί σημαίνει ἐὰν χάσῃς ἐντελῶς τὴν θέσιν σου. Καὶ εἶναι μόνον κατὰ 5 λίρας ὀλιγώτερος ὁ μισθός σου 5 λίραι εἶναι ἐν τέταρτον τοῦ ὅλου μικροῦ μου μισθοῦ, καὶ μόλις μένου 10 δηνάρια τὴν ἡμέραν πρὸς τροφήν καὶ ἐνδυμασίαν καὶ τῶν τριῶν ἡμῶν. Τί λοιπὸν μᾶς μένει ; Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐνδύει τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, καὶ τρέφει τοὺς νεοσσούς τῶν κοράκων, δὲν θέλει μᾶς ὑπερασπίσει διὰ τῆς Προστασίας του ; Ἐγείρου δὲ καρδία ! Πρέπει νὰ στερηθῶμεν τινὰς ἐκ τῶν πολυτελειῶν μας.

Δεκ. 16. Πιστεῦω ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶναι ἄγγελος. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι ὠραιότερᾳ ἢ ἡ ὄψις τῆς. Εἶναι τόσο εὐσεβεστέρα ἐμοῦ, ὥστε σχεδὸν ἐντρέπομαι ἀποκαλῶν ἐμαυτὸν πατέρα τῆς.

Χθὲς δὲν εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀναγγείλω εἰς

τάς θυγατέρας μου τὴν δυσάρεστον εἶδσιν. Ὁ-
ταν ἀνέφερα αὐτὴν σήμερον, ἡ Ἰωάννα κατὰ
πρῶτον μὲν ἐσκυθρόπασεν, ἀλλ' αἰφνης ἡ ὄψις
τῆς ἐφαιδρύνθη καὶ μοι εἶπεν «Εἶναι τοῦτο τῆς
τάραχῆς σου ἡ αἰτία πάτερ;»

«Καὶ δὲν πρέπει νὰ μὲ ταραττή» ἀπεκρίθην.

«Ὁχι, δὲν πρέπει.»

«Ἀγαπητόν μοι τέκνον εἶπον ἐγώ, οὐδέποτε
θέλωμεν ἀπαλλαγὴ τῶν χρεῶν καὶ βασάνων μας.
Δὲν βλέπω πῶς δυνάμεθα ν' ἀνθέξωμεν κατὰ
τῶν δυσχερειῶν μας. Βλέπεις ὅτι αἱ ἀνάγκαι μας
εἶναι μεγάλαι· 25 λίραι δυσκόλως θέλουν ἀρκέ-
σει διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπολύτως ἀναγκαῖα, καὶ
ποῖος θέλει μᾶς βοηθήσει.»

Ἡ Πόλλη ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, μὲ
ἠσπάσθη καὶ εἶπεν, «Ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ εἶπω κάτι
τι, ἀγαπητέ μου πάτερ. Ὁνειρεύθην χθὲς τὸ
ἑσπέρας ὅτι ἦτον ἡ Πρώτη τοῦ Ἔτους, καὶ ὅτι
ὁ βασιλεὺς ἦλθεν εἰς Κ—, ὅπου ἐγένετο λαμπρὰ
ἔκθεσις. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀφίππευσε πρὸ
τῆς θύρας μας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.
Δὲν εἶχομεν τίποτε νὰ τῷ προσφέρωμεν, καὶ αὐ-
τὸς διέταξε ὅπως τινὰ ἐκ τῶν ἰδίων του φάγη
τῶν κομισθέντων ἐντὸς χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν πι-
νακίων. Στρατιωτικὴ μουσικὴ ἐπαιάνιζεν ἐξωθεν
τῆς οἰκίας μας, καὶ ἐνῶ αὕτη ἐπαιάνιζεν, εἰ-
σῆλθον τινὲς φέροντες μίτραν ἐπισκόπου ἐπὶ προ-
κεφάλου ἐκ βελούδου. Ἐφαίνετο πολὺ ἀλλόκο-
τος, ὡς τὰ εἰς ὄξυ ἀπολήγοντα καλύμματα τῆς
κεφαλῆς τῶν ἐπισκόπων, τὰ ὅποια βλέπομεν εἰς
ζωγραφίας παλαιῶν βιβλίων. Ἡ μίτρα ἐτέθη
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, καὶ σοῦ ἤρμοζε λαμπρό-
τητα. Ὅμως τόσοσιν παράξενον τοῦτο μοι ἐφάνη
ὥστε ἐξεκαρδίσθην γελῶσα· καὶ τότε ἡ Ἰωάννα
μ' ἐξύπνησε, τὸ ὅποῖον μὲ ἐλύπησε πολὺ. Βέ-
βαια τὸ ὄνειρον τοῦτο φανερώνει ὅτι θὰ λάβῃς
δωρὸν τι τὴν πρῶτην τοῦ Ἔτους· καὶ δὲν μᾶς
μένουν παρα δεκατέσσαρες μόνον ἡμέραι μέχρι
τοῦ Νέου Ἔτους.»

«Ὡ! εἶπον εἰς τὴν Πόλλην, πῶς κάθησαι
καὶ πιστεύεις τοιαύτας ἀνεσιᾶς; Τὰ ὄνειρα
δὲν ἀληθεύουν εἰμὴ κατὰ σύμπτωσιν.»

Ἄλλὰ, πάτερ, δὲν στέλλει ὁ Θεὸς τὰ ὄνει-
ρα;»

«Ὁχι, ὄχι, τέκνόν μου· ἀπόβαλε πᾶσαν
τοιαύτην ἰδέαν.»

Ἄν καὶ εἶπον οὕτω εἰς τὴν Πόλλην, ὅμως
σημειῶ τὸ ὄνειρον εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου. Ὅταν
τις ἦναι εἰς ἀπελπισίαν, καὶ τὸ παραμικρότατον
πρᾶγμα ἀρπάζει πρὸς βοήθειάν του. Καὶ ἐν δω-
ρον τὴν Πρώτην τοῦ Ἔτους ἤθελεν εἶσθαι λίαν
εὐπρόσδεκτον παρ' ὄλων ἡμῶν.

Καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἐνησχολούμην εἰς τοὺς
λογαριασμούς μου. Δὲν μοῦ ἀρέσκουν οἱ λογα-
ριασμοί Ὅταν λογαριάζω καὶ ἐνασχολούμαι εἰς
χρηματικὰς ὑποθέσεις σκοτιζέται ὁ νοῦς μου,
κενοῦται δὲ καὶ βαρύνει ἡ καρδιά μου.

Δεκ. 17. Ὅλα μου τὰ χρέη πλὴν ἑνός, χά-
ριτι θεῖα, ἐξώφλησα. Εἰς πέντε διάφορα μέρη
ἐπλήρωσα 7 λίρας καὶ 11 σελίνια. Μοὶ ἔμειναν
λοιπὸν μετρητὰ 2 λίραι καὶ 9 σελίνια. Ταῦτα
πρέπει νὰ διαρκέσουν ἐξ ἡμέρας καὶ ὁ Θεὸς βοη-
θός! Τὸ μαῦρον φόρεμα, τὸ ὅποῖον εἶδον εἰς
τοῦ βράπτου Κότθεῦ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀγοράσω
ἂν καὶ ἔχω τόσοσιν μεγάλην ἀνάγκην αὐτοῦ, ἂν
καὶ παλαιόν, εἶναι ὅμως εἰς καλὴν κατάστασιν,
καὶ ἡ τιμὴ δὲν εἶναι μεγάλη· ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἔ-
χει πολὺ περισσότερον ἐμοῦ ἀνάγκην δι' ἐνέπανω-
φόριον. Σπαράσσεται ἡ καρδιά μου ὅταν βλέπω
τὸ ἀγαπητόν μου τέκνον τρέμον ὑπὸ τὸ λεπτόν
ἐκεῖνο ἐκ καμηλωτῆς ἐπανωφόριον. Ἡ Πόλλη
πρέπει ν' ἀρκεσθῇ μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον ἡ ἀδελφὴ
τῆς κατεσκεύασε τόσοσιν ἀξιόλογα ἐκ τοῦ ἐδικοῦ
τῆς τοῦ παλαιοῦ.

Πρέπει νὰ παραιτήσω τὴν μετοχὴν μου εἰς
τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὅποιαν ἐλάμβανον μετὰ τοῦ
γεϊτονός μου Οὐέστθον, καὶ τὴν ἔλλειψιν ταύ-
την θέλω πολὺ αἰσθανθῆ. Ἐδῶ εἰς τὸ Κ—, ἄ-
νευ ἐφημερίδος, δὲν μαθαίνει τις τίποτε. Εἰς
τὰ ἱπποδρόμια τοῦ Νιουμάρκετ ὁ δούξ τοῦ Κόμ-
βερλανδ ἐκέρδισε 5,000 λίρας ἀπὸ τὸν δοῦκα
τοῦ Γράφτον. Εἰ αἱ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι οἱ λό-
γοι τῆς Γραφῆς ἐκπληροῦνται πάντοτε κατὰ
γράμμα, «Εἰς τὸν ἔχοντα θέλει δοθῆναι.» καὶ

«ἀπὸ τὸν μὴ ἔχοντα θέλει ἀραιρεθῆναι. Ἐγὼ καὶ
ἐξ αὐτοῦ τοῦ πτωχοῦ μου μισθοῦ πρέπει νὰ χάσω
5 λίρας.»

Πάλιν μεψιμοιρίζει ἐντροπή! Διατί νὰ μεψι-
μοιρῶ διὰ μίαν ἐφημερίδα, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ
ῆμαι πλέον ἱκανὸς νὰ λαμβάνω; Δὲν δύναμαι
νὰ μάθω παρ' ἄλλων ἐὰν ὁ στρατηγὸς Πόλλης
κατορθῶναι νὰ διατηρῇ ἐλευθέρην τὴν Κορσικὴν,
ἢ ἄλλα τοιαῦτα νέα; Διὰ τὸν Πόλλην δὲν φο-
φοῦμαι, διότι ἔχει 20,000 γεγυμνασμένους
στρατιώτας.

Δεκ. 18. Πόσον μικρὸν πρᾶγμα ἀρκεῖ, ὅπως
καταστήτῃ πτωχὴν οἰκογένειαν εὐτυχῆ! Ἡ Ἰ-
ωάννα ἐπρομηθεύθη ἐπανωφόριον φορεμένον εἰς
εὐθηνότατην τιμὴν καὶ ἤδη καταγίνεται μὲ τὴν
Πόλλην κόπτουσα αὐτὸ ἐκ νέου, ὅπως τὸ κατα-
στήσῃ καινούριον. Ἡ Ἰωάννα ἐννοεῖ καλλιτε-
ρον ἐμοῦ ν' ἀγοράζῃ καὶ συμφωνῇ τὰς τιμὰς τῶν
πραγμάτων· ἡ φωνὴ τῆς εἶναι τόσοσιν γλυκεῖα,
ὥστε τῇ αἰδοῦν ὅ,τι θέλει ν' ἀγοράσῃ εἰς τὴν τι-
μὴν, τὴν ὅποιαν ἤθελεν αὕτη προσφέρει. Ἐχο-
μεν τώρα ἀλλεπαλλήλους χροῖας. Ἡ Ἰωάννα
θέλει νὰ φορέσῃ πρῶτην φορὰν τὸ νέον ἐπανωφό-
ριόν τῆς τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ Νέου Ἔτους,
καὶ ἡ Πόλλη πολλὰ αἴσια προμαντεύει. Στοιχη-
ματίζω ὅτι ὁ Βέης τῆς Ἀλγερίας δὲν ἠσθάνθη
μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν, ὅταν οἱ Βενετοὶ τῷ
προσέφερον τὸ πολυτίμιον ἐκεῖνο δωρὸν. ἦτοι, τὰ
δύο ἀδαμάντινα δακτύλια, τὰ δύο ὠρολόγια τὰ
κεκοσμημένα μὲ πολυτίμους λίθους, τὰς μὲ χρυ-
σὸν πεποικιλμένας πιστόλας, τοὺς πολυτίμους τά-
πητας, τὰ πλοῦσια ἐφίππια καὶ τὰς 2,000 φλω-
ρια.

Ἡ Ἰωάννα λέγει ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἐπανωφορίου
θέλει πληρωθῆ διὰ τῆς αὐστηροτέρας οἰκονομίας
μας. Μέχρι τοῦ νέου ἔτους δὲν πρέπει ν' ἀγορά-
σωμεν κρέας.

Ὁ γεῖτων Οὐέστθον εἶναι εὐγενῶν αἰσθημά-
των ἄνθρωπος. Τῷ εἶπον χθὲς ὅτι πρέπει νὰ
παύσω τὴν συνδρομὴν μου εἰς τὴν ἐφημερίδα,
ἐπειδὴ δὲν εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ μισθοῦ, τὸν
ὅποῖον τώρα λαμβάνω, οὔτε περὶ τῆς θέσεώς μου.

Οὗτος δ' ἐσφιγξέ τὴν χεῖρά μου καὶ μοι εἶπε,
«Πολὺ καλὰ, λοιπὸν ἐγὼ θέλω ἐξακολουθεῖ νὰ
λαμβάνω ὡς πρότερον τὴν ἐφημερίδα καὶ ὑμεῖς
θέλετε ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκοντες αὐτὴν μετ'
ἐμοῦ.»

Ποτὲ δὲν πρέπει τις ν' ἀπελπίζεται. Ὑπάρ-
χουσι περισσότεροι ἀγαθοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσ-
μον παρ' ὅσους νομίζει τις, καὶ ἰδίως μεταξὺ
τῶν πτωχῶν.

Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας.
Ὁ ἄρτοποιὸς εἶναι ὀλίγον στενοκέφαλος ἄνθρω-
πος. Ἄν καὶ δὲν τῷ ὀρεῖλω τίποτε, φοβεῖται νὰ
μ' ἐμπιστευθῆ. Ὅταν ἡ Πόλλη ἐπῆγε νὰ πάρῃ
ἓνα ἄρτον καὶ εὔρεν αὐτὸν μικρὸν καὶ μισοκαμ-
μένον, ἤρχισε νὰ φιλονεικῇ μετ' αὐτῆς, καὶ οἱ
ἄνθρωποι ἴσταντο βλέποντες. Διεκλήρυξεν ὅτι δὲν
πωλεῖ μὲ πίστωσιν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ προμη-
θευόμεθα ἀπὸ ἄλλον τὸν ἄρτόν μας. Πόσον ἐλυ-
πήθην διὰ τὴν Πόλλην.

Ἄπορῶ πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ μαθαίνουν τὸ
πᾶν. Ὅλοι εἰς τὸ χωρίον λέγουν πῶς ὁ πρωτο-
πρεσβύτερος μέλλει νὰ διορίσῃ ἄλλον ἐφημέριον
εἰς τὴν θέσιν μου. Εἶναι ἀλγεινόν, καὶ τοῦτο
θὰ ῆναι τοῦ θανάτου μου ἡ αἰτία. Καὶ ὁ κρεο-
πώλης φαίνεται ὅτι γνωρίζει κάτι τι. Θὰ εἶχε
βέβαια τὸν σκοπὸν τοῦ ὅταν μοι ἐπεμψε τὴν σύ-
ζυγόν του ὅπως μοῦ παραπονεθῆ διὰ τὰς δυσχε-
ρεῖς περιστάσεις καὶ ὅτι δὲν τοῖς εἶναι δυνατόν
πλέον νὰ πωλήσουν κρέας παρὰ τοῖς μετρητοῖς.
Αὕτη ἐφέρθη πραγματικῶς πολὺ εὐγενῶς καὶ
δὲν ἠδύνατο νὰ εὔρη λέξεις ὅπως ἐκφράσῃ τὴν ἀ-
γάπην καὶ τὸ πρὸς ἡμᾶς σέβας τῆς, μᾶς ἐσυμ-
βούλευσε νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸν Κόλσγουδ, καὶ
ἀγοράζωμεν παρ' αὐτοῦ τὸ ὀλίγον κρέας, τὸ ὅ-
ποῖον χρειαζόμεθα, ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶναι πλουσι-
ώτερος καὶ δύναται νὰ περιμένῃ διὰ τὰ χρήματά
του. Ἐκρίνα περιττόν νὰ εἶπω εἰς τὴν ἀγαθὴν
αὐτὴν γυναῖκα πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς μετε-
χειρίσθη πρὸ ἑνός ἔτους, ὅταν μᾶς εἶδιδε τὸ κρέας
ἐν δηνάριον τὴν λίτραν περισσότερον τῶν ἄλλων
καὶ ὅταν δὲν ἠδύνατο διὰ λοιδοριῶν νὰ ὑπερασ-
πισθῆ ἑαυτὸν καὶ ἀρνηθῆ τοῦτο, πῶς ὠμολόγητε

καθὰ καθὰ, ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνη ὀλίγον τόκον ὅταν τὰ χρήματά του τῷ καθιστεῶνται ἐν ἔτος, καὶ ἔπειτα μᾶς ἔδειξε τὴν θύραν.

Ἔχω ἀκόμη μετρητὰ 2 λίρας 1 σελ. καὶ 3 δην. Τί θὰ κάμω ἐάν οὐδεὶς μ' ἐμπιστευθῇ ὅπως πληρώσω τοὺς λογαριασμοὺς μου κατὰ τριμηνίαν ; Κκι ἐάν ὁ ἄγ. Σνάρλ διορίσῃ ἄλλον ἐφημέριον, πρέπει ἐγὼ καὶ τὰ πτωχὰ μου τέκνα νὰ βιβθῶμεν εἰς τὰς ἀγυῖάς ;

Ἔστω· καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἐπίσης εἰς τὰς ἀγυῖάς !

Δεκ. 19, πρωτῆα. Ἠγέρθην πολὺ ἑνωρὶς σήμερον καὶ ἐσκεπτόμην τί θὰ πράξω εἰς τὴν τόσον δύσκολον περίστασιν μου. Μοὶ ἤλθε κατὰ νοῦν ὁ κ. Σίπτιν, πλούσιος ἐξαδελφός μου, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν Κανταβρηγίαν· ἀλλ' οἱ πτωχοὶ δὲν ἔχουν ἐξαδέλφους, μόνον οἱ πλούσιοι ἔχουν. Ἐάν, κατὰ τὸ ἐνύπνιον τῆς Πόλλης, ἐλάμβανον τὴν πρώτην τοῦ ἔτους μίτραν ἐπισκόπου, ἢ μισθὴ Ἀγγλίας θὰ ἦσαν συγγενεῖς μου.

Ἐγραψα καὶ διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἔπεμψα πρὸς τὸν ἄγ. Σνάρ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν·

« Σεβασμιώτατε πάτερ, Γράφω μὲ τεταραγμένην καρδίαν. Λέγεται ὅτι ἡ σεβασμιότης σας προτίθεται νὰ διορίσῃ ἄλλον ἐφημέριον ἀντ' ἐμοῦ. Ἄγνοῶ ἐάν ἡ φήμη αὐτὴ ἔχῃ ὑπόστασιν τινα ἢ ἐάν ἐπήγασεν ἐπειδὴ ἀνέφερα εἰς τινα πρόσωπα τὴν μεθ' ὑμῶν συνέντευξίν μου.

Τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐνεπιστεῦθητε ἐξεπλήρωσα πιστῶς καὶ μετὰ ζήλου· ἐκήρυξα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν πάσῃ ἀγνότητι, καὶ δὲν ἤκουσα παράπονα. Κκι ἡ ἐνδόμυχος τῆς συνειδήσεώς μου φωνὴ δὲν μὲ καταδικάζει. Ὅταν ταπεινῶς ἐζήτησα μικρὰν αὐξήσιν τοῦ μικροῦ μου μισθοῦ, ἡ σεβασμιότης σας ὠμίλησε περὶ ἐλαττώσεως αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος μόνις καὶ μετὰ βίας ἐξαρκεῖ εἰς προμήθειαν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων δι' ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου. Εἰργάσθη δεκαεξ ἔτη ὑπὸ τοὺς εὐσεβεῖς τῆς σεβασμιότητός σας προκατόχους, καὶ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος ὑφ' ὑμᾶς. Ἄγω ἤδη τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἀρχίζουσιν νὰ λευ-

κίνωνται. Μὴ ἔχων γνωρίμους καὶ προστάτας, μὴ ἔχων τὰ μέσα ὅπως κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον πορισθῶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀναθέτω τὴν ἐμὴν καὶ τὴν τῶν τέκνων μου τύχην εἰς τὴν ὑμετέραν εὐσπλαγχνίαν. Ἐάν μᾶς ἐγκαταλίπητε, δὲν μένει δι' ἡμᾶς ἄλλη βοήθεια παρὰ ἡ βράβδος τοῦ ἐπαίτου.

Αἱ θυγατέρες μου, καθ' ἐκάστην αὐξάνουσαι, προσθέτου εἰς τὰ ἐξοδά μου, ἂν καὶ ζῶμεν μετὰ πάσης δυνατῆς οικονομίας. Δὲν ἔχομεν ὑπηρετήν ἢ θυγάτηρ μου εἶναι ὑπηρετρία, μαγειρίσσα, πλύντρια, βράπτρια, καὶ σανδαλοποιὸς ἀκόμη, ἐφ' ἐγὼ εἶμαι ὁ τέκτων, ὁ κτίστης, ὁ καθαριστῆς τῆς καπνοδόχης, ὁ κηπουρός, ὁ γεωργός, ὁ ξυλοκόπος, καὶ ξυλοφόρος τῆς οἰκίας.

Ὁ Θεός, ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ του, μᾶς διεφύλαξεν ἀπὸ ἀσθενείας· ἄλλως πῶς ἠθέλωμεν δυνηθῆ νὰ πληρώσωμεν διὰ φάρμακα ;

Αἱ θυγατέρες μου εἰς μάτην ἐζήτησαν, ὅπως κάμωσιν ἄλλην ἐργασίαν, ὡς πλύσιμον, βάψιμον, καὶ ἐμβάλωμα· τὸ Κ— εἶναι μικρὸς τόπος καὶ σπανίως δύνανται νὰ εὑρουν τοιαύτην τινα ἐργασίαν. Οἱ περισσότεροι ἐδῶ κάμουν τὴν ἐργασίαν τῆς οἰκίας των μόνον, διότι εἰς οὐδένα συμφέρει νὰ μισθῶνῃ ἄλλους.

Σᾶς βεβαίῳ, μεθ' ὅλης τῆς ταπεινότητος, ὅτι θὰ ἦναι πολὺ δύσκολον ἐγὼ καὶ ἡ οἰκογένειά μου νὰ διέλθωμεν μὲ 20 λίρας τὸ ἔτος, ἀλλὰ θὰ ἦναι ἔτι δυσκολώτερον νὰ διέλθωμεν αὐτὸ μόνον μὲ 15.

Ἄλλ' ἀναθέτω τὰς ἐλπίδάς μου εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν σου καὶ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἱκετεύω τὴν σεβασμιότητά σας, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦλάχιστον τῆς ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι.»

Ἄφου ἐτελείωσα τὴν ἐπιστολήν ἔδωκα αὐτὴν εἰς τὴν Πόλλην καὶ γονυπετήσας προσευχήθην ὅπως τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἀποβῇ αἴσιον. Τότε ἠσθάνθην ὅτι τὸ πνεῦμά μου ἐφαιδρύνθη καὶ ἐπραῦνθη μεγάλως. Εἰς λόγος πρὸς τὸν Θεόν εἶναι πάντοτε ὡς εἰς λόγος ἀπὸ τὸν Θεόν· τόσον φαιδρὸς ἐξήλθον τοῦ μικροῦ μου δωματίου, εἰς τὸ ὅποιον πρὸ μικροῦ εἰσῆλθον μὲ καρδίαν τεταραγμένην !

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ

ΜΑΘΗΤΗΣ—ΦΟΙΤΗΤΗΣ ὑπὸ Ἀντωνίου Ἀθ. Ροντήου, ὀρηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.—ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ, ἐκ τοῦ Γαλλ. (συνέχεια) ὑπὸ Η. Α. Γεωργιάδου, φ.φ.—ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ, συνέχεια ὑπὸ Ρ.—ΚΑΜ. ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ, ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ, ἐκ τοῦ Γαλλ. συνέχεια ὑπὸ Σ. Κ.—ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΝΕΥΤΩΝΟΣ συνέχεια ὑπὸ Ι. Κωνσταντοπούλου.—Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΝ ΠΙΕΡ, συνέχεια, ὑπὸ Αἰκ. Ζάρκου.—ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ, BALDWIN, ἐκ τοῦ Γερμ. συνέχεια ὑπὸ Κ. Βεζυρούλη, καθηγητοῦ.—ΠΟΙΚΙΛΑ.—ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ. ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΑΛΓΕΒΡΑΣ Β' καὶ Γ'. ΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ὑπὸ Ν. Σπετσεροπούλου. μαθητοῦ — ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΝΕΥΤΩΝΟΣ, συνέχεια καὶ τέλος.—ΚΑΜ. ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ, συνέχ.—ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ. Εικόν, ὑπὸ Αἰκ. Ζάρκου.—ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΘΕΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ὑπὸ Π. Ζερβοῦ.—ΠΟΙΗΣΙΣ ὑπὸ Δ. Γ. Καμπουρόγλου.—ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ (συνέχεια).—Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΝ ΠΙΕΡ (συνέχεια καὶ τέλος).—ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ BALDWIN ἐκ τοῦ Γερμ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ — ΠΟΙΚΙΛΑ.—ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.—ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΑΛΓΕΒΡΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ Β', Γ', καὶ Δ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου.—ΛΥΣΕΙΣ τῶν ἐν τῷ β'. φυλλ. προταθ. ζητημάτων.—ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ.—ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.